kılavuzumuz bilimsel sosyalizm, silahımız partimizdir

çark başak

türkiye işçi partisi merkez yayın organı

yıl: 2 sayı: 30 | 1 mayıs 1977 pazar | 150 kuruş

1 MAYIS'IN ANLAMI

*Yaşasın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemiz
*Yaşasın işçi sınıfımız, emekçi halkımız
*Yaşasın işçi sınıfı enternasyonalizmi
*Selam dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine

Behice BORAN
Genel Başkan

Bir Mayıs, farklı aşamalardaki dünya ülkeleri işçi sınıflarının sömürüden kurtulma, kapitalizmden sosyalizme geçme ve sosyalizmi geliştirme yolunda verdikleri ortak mücadeleyi ve oluşturdukları dayanışmayı, kısaca, işçi sınıfı enternasyonalizmini simgeleyen gündür. Bir Mayıs'ın işçi sınıfı bayramı olmasının anlamı budur.

Günümüz koşullarında, işçi sınıfı enternasyonalizmi anlayışı içinde yürütülen bu mücadele, dünya barışı için, uluslararası ilişkilerin yumuşatılması ve demokratikleştirilmesi için mücadeleyi de içerir. Uluslararası barış, yumuşama, yani detant, ve demokratikleşme dünya işçi sınıfı hareketinin güncel hedefleridir. Ama hemen belirtelim ki, barış, yumuşama ve demokratikleşme, uluslararası ve ulusal düzeyde sınıf mücadelesinin ortadan kalkması veya zayıflaması demek değildir; tersine, dünya işçi sınıfı hareketinin en elverişli koşullarda geliştirilmesinin sağlanmasıdır.

Yine günümüz koşullarında, dünya işçi sınıfı hareketinin dayanışması ve birliği —işçi sınıfı enternasyonalizmi— emperyalizme bağımlı geri ülkelerdeki ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleriyle de dayanışmayı ve birlikteliği içerir. Çünkü bu hahareketler dünya devrimci hareketinin bir parçasıdır; çünkü işçi sınıfı, uluslararası ve ulusal düzeyde her türlü sömürü ve baskıya karşıdır; çünkü işçi sınıfı, tüm sömürülen ve ezilen emekçi sınıfların olduğu kadar, tüm sömürülen ve ezilen ulusların ve halkların da savunucusudur; kendi kurtuluşu ile birlikte onların da kurtuluşunu sağlıyacak öncü, temel güçtür.

Dünyadaki emperyalizme bağımlı geri ülkelerin ulusal kurtuluş hareketlerine baktığımız zaman görüyoruz ki, kalıcı, sağlam bir bağımsızlığa kavuşan ülkeler, ulusal bağımsızlık mücadelesini, işçi sınıfının sosyalizm hedefine yönelik mücadelesi öncülüğünde yürüten ve onunla bütünleştiren; bağımsızlıklarına kavuştuktan sonra da sosyalizme yönelen ülkelerdir. Bunu başaramıyan ülkeler görünürde göreceli bir siyasal bağımsızlık elde etseler de, emperyalist - kapitalist dünya ilişkileri ağına takılı kaldıklarından bu dünyaya bağımlılıkları sürmekte, emperyalizmin sömürü ve baskısından kurtulamamakta, toplumsal kurtuluşa kavuşamamaktadırlar. Özünde demokratik olan bu hareketler demokrasiyi de gerçekleştirememekte, geliştirememektedirler. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bütünlüğü bu nesnel gerçeklerden doğmaktadır.

İşçi sınıfı hareketi özünde enternasyonaldir. Tüm kapitalist ülkelerin işçi sınıfları aynı sınıfa, kendilerini sömüren sermaye sınıfına, burjuvaziye karşı mücadele içindedirler ve hepsinin mücadelesinin hedefi bu sömürüden kurtulmak, burjuvazinin ekonomik ve politik egemenliğine son vermektir. Sosyalist ülkelerin işçi sınıfları da, sosyalist dünya sistemi içinde bütünleşerek, dünya burjuvazisine, uluslararası sermayeye, onun sömürü ve egemenliğine, dünya devrimci hareketini bastırma ve engelleme girişimlerine karşı mücadele vermektedir. İşçi sınıfı sömüren bir sınıf olmadığı için, çeşitli kapitalist ülkelerin işçi sınıfları arasında ve bunlarla sosyalist ülkelerin işçi sınıfları arasında bir çıkar çatışması, uzlaşmaz çelişkiler yoktur. Dünya işçi sınıfı hareketinin bütünlüğü ve enternasyonalizmi de bu nesnel gerçekten doğmaktadır.

Ülkelerin işçi sınıfları bu nesnel bütünlüğün ve enternasyonalizmin bilincindedirler ve nesnel durumla yetinmeyip, öznel - subjektif - düzeyde de işçi sınıfı enternasyonalizmini geliştirmek ve güçlendirmek görevini yerine getirirler. Kapitalizm bir dünya sistemidir. Sermaye ulusal sınırlar tanımaz. Kapitalist ülkelerin burjuvaları, aralarındaki çıkar çekişmelerine ve rekabete rağmen, gerektiğinde ortak çıkarları doğrultusunda işbirliğine girişir, yer yer bütünleşmeye —entegrasyona— yönelirler. Hele dünya sosyalist sistemine ve işçi sınıfı hareketine, ulusal bağımsızlık mücadelesine karşı birleşmekte, aralarındaki çekişmeleri daha kolayca arka plana itip, daha kolayca işbirliği ederler.

Bu durumda, işçi sınıfı enternasyonalizmini güçlendirmek, uluslararası sermaye karşısına uluslararası işçi sınıfı dayanışması ve birliğiyle çıkmak daha da ivedilik ve zorunluluk kazanmaktadır.

Tüm ülkelerin işçi sınıfı hareketleri gibi Türkiye işçi sınıfı hareketi de dünya çapındaki bu mücadelenin yükselen çizgisi ve dünyanın kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci içindedir. Türkiye işçi sınıfı hareketi dünya işçi sınıfı hareketinin dayanışma ve birliğinin bilincindedir. Şunun da bilincindedir ki, işçi sınıfı hareketinin uluslararası niteliği bu hareketin her ülkedeki ulusal niteliğini reddetmez, dışlamaz. Tam tersine, dünya işçi sınıfı hareketine katkıda bulunabilmenin temel şartı, her işçi sınıfının kendi ülkesinde güçlü olmasına; politik, ideolojik ve ekonomik mücadelesini geliştirip yükseltmesine; diğer emekçi sınıflarla ittifaklar oluşturup tüm ilerici, demokratik, yurtsever güçlerin dayanışma ve birliğini işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleştirmesine

(Devamı 11. sayfada)

TRT'deki Seçim Haberleri ve Partililer

Bilindiği gibi Partimiz, sağdan ve soldan önüne çıkan tüm engelleri aşarak seçime girme hakkını söke söke almış ve uzun bir süreden beri seçim çalışmalarına başlamış bulunmaktadır. Bu sayede işçi sınıfımıza ve tüm emekçilere şimdiye kadar büyük sermayenin etki alanı içinde olan radyo ve televizyondan seslenme olanağını da elde etmiştir. Erken seçim kararı alındığından beri her akşam radyoda 90 saniye, televizyonda 45 saniye süre ile Türkiye İşçi Partisi'nin gür sesi duyulmaktadır.

Radyo ve televizyondaki sınırlamaları gözeterek hazırlanan seçim bildirileri, ne kadar özlü hazırlanırsa hazırlansın belli ölçüde TRT yöneticilerinin kesintilerine maruz kalmaktadır. Seçim bildirilerinin tümü TRT'den dile getirilememektedir.

Ayrıca, her gün basına da verilen bu bildiriler burjuva basınının barajını da aşamamaktadır. İlerici görünümlü gazetelerin de dahil olduğu, bildirilerimize ambargo koyma politikası, sosyalizmin propagandasını önlemeyi hedeflemektedir.

Oysa seçim bildirilerinin gerek genel propaganda, gerekse kişi kişi propaganda bakımından önemi büyüktür. Bu yüzden, radyo ve televizyondaki bültenlerin eksikliğini tamamlamak ve etkinliğini pekiştirmek, burjuva ve ilerici görünümlü basının bültenleri kırpma veya hiç koymama biçimindeki barajın etkilerini kaldırmak üzere Çark - Başak şimdiye kadarki seçim bildirilerini tam metinleriyle yayınlamaktadır Partili ve partiye gönül vermiş arkadaşların propaganda çalışmalarında yararlı olabilecek olan bu metinler Çark - Başak'ın geçen sayısında da yer almıştır.

AÇIK VE GİZLİ SARI SENDİKACILIK

(14.4.1977
Genel Başkan Behice Boran)

Türk - İş Genel Başkanı Halil Tunç'un, TİP, MHP ve MSP dışında diğer partilerin desteklenebileceği konusunda verdiği demeç, ve şimdi de yönetim kurulunun desteklenecek parti aramaya çıkışı, hem Tunç'un, hem temsil ettiği örgütün işçi sınıfımıza yabancılaşmış, karşıt niteliğini ve tutumunu tüm çıplaklığıyla açığa çıkarmaktadır. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisiyle ırkçı, faşist ve şeriatçı gerici partileri terazinin aynı kefesine koymak, ancak sermaye sınıflarının dümen suyundaki sarı sendikaların yapacağı iştir.

Bu açık sarı sendikacılığın yanında bir de gizli sarı sendikacılık vardır. Sınıf sendikacılığını alayişle ilan edip de işçileri örgütlemekten kaçınmak, ardı ardına işyerlerini kaybetmek, sendika üyesi yüzlerce işçiyi sözde gerekçelerle toptan üyelikten çıkarmak, işçileri direnişlerinde, mücadelelerinde yalnız bırakmak bu gizli sarı sendikacılığın belirtileridir. İşçi sınıfının partisi varken bir burjuva partisini desteklemek de öyle.

Ama üst kademelerdeki sendika aristokratları kendi çıkar hesaplarıyla ne karar alırlarsa alsınlar bu kararlar tabandaki işçi saflarını bağlamıyacaktır. İşçilerimiz kendi sınıf bilinçleri ve sosyalist inançlarıyla oylarını doğru biçimde kullanmasını bileceklerdir. Burjuva partilerinin olduğu kadar sarı sendikacıların ve sendika aristokratlarının gerçek yüzlerini açığa çıkarıp gözler önüne sermek, işçi sınıfımızın partisi olarak Türkiye İşçi Partisi'nin görevidir.

•

«TOPLUMUMUZUN GELİŞMESİ ULUSAL BAĞIMSIZLIĞA, DEMOKRASİYE, SOSYALİZME DOĞRUDUR.»

(15.4.1977
Genel Başkan Behice Boran)

Seçim dönemi başladığından beri silahlı saldırılar ve cinayetler azalmak şöyle dursun, tam tersine artış gösteriyor. Hükümetin başı olarak can güvenliğinin, asayişin sağlanmasından birinci derecede sorumlu olan kendisi değilmiş gibi Demirel, halkla alay edercesine «vatandaşların birbirini incitmemesini» temenni etmekle yetiniyor. Adalet Partisiyle Cumhuriyet Halk Partisi bu konuda birbirlerini karşılıklı suçlama yarışındalar. Şiddet olaylarının, cinayetlerin sorumluluğunu karşı tarafa yükleyerek her biri kendi oylarını artıracaklarını hesaplıyorlar. Ama ne bu iki parti, ne de diğerleri meselenin asla köküne inmiyorlar.

MHP ve komandoları ve onları koruyan Adalet Partisi şiddet olaylarının, cinayetlerin ancak birer aracıdır. AP'yi, MHP'yi ve tüm faşist, gerici güçleri ve örgütleri destekleyenler büyük sermaye sınıfları ve emperyalizmdir. Demokratik hak ve özgürlüklerin varolduğu ve işçi emekçi kitlelerin bu hak ve özgürlükleri kullanıp örgütlendiği, mücadele ettiği bir ortamda emperyalizm ve işbirlikçisi yerli büyük sermaye kendi egemenliğinin, sömürücü, adaletsiz düzeni sürdürmenin tehlikeye düştüğünü görmektedir. Silahlı saldırılar, cinayetler, şiddet olayları işçi sınıfını, emekçi halk kitlelerini, tüm demokratik, ilerici güçleri bastırmak, sindirmek, boyunduruk altına almak içindir.

Ama tarihin akışı, toplumumuzun gelişmesi ulusal bağımsızlığa, demokrasiye, sosyalizme doğrudur. Hiç bir kuvvet bu akışı, bu gelişmeyi durduramaz. İşçi sınıfı ve müttefik emekçi kitleler, demokratik, ilerici aydınlar ve gençlik yılmadan mücadelelerini sürdürecek, faşizmin ve tüm gerici güçlerin üstesinden gelecektir. Türkiye İşçi Partisi bu birleşik mücadelenin politik örgütüdür ve görev başındadır.

•

FAŞİZMİN VE TÜM BASKI VE CİNAYETLERİN KAYNAĞI İŞBİRLİKÇİ BÜYÜK SERMAYE SINIFLARIDIR

(16.4.1977
Genel Başkan Behice Boran)

Türkeş «Milliyetçi Hareket Partisi olmadan bir hükümet ayakta duramaz» demiş. Gerçekten, işçinin emekçinin iliğini sömüren bu kökünden adaletsiz düzenin hiç bir iktidarı, silahlı saldırılara ve cinayetlere kadar varan bir baskı rejimi uygulamadan ayakta duramaz. Çünkü sömürü, hayat pahalılığı, geçim zorluğu ve işsizlik, gençler için eğitim tıkanıklığı keskin bir bıçak gibi gelip kemiğe dayanmıştır. İşçi, emekçi halk kitleleri ve gençlik kesimi, bu duruma «artık yeter» diyorlar. Göstermelik, uyutmaca değil, gerçek bir düzen değişikliği istiyorlar. Silahlı saldırılar, cinayetler, kıyımlar, her türlü baskılar bu bilinci ve mücadeleciliği yükselen halk kitlelerinin gücünü kırmak, mücadelesini sindirmek içindir. MHP ile komandoları ve ülkücüleri bu sindirme ve bastırmanın aracıdır. Demirel hem kendi çıkarlarını, hem de dayandığı büyük sermaye sınıflarının çıkarlarını ve egemenliğini koruyabilmek için Türkeş'in MHP'sinden ve komandolarından vurucu güç olarak bugüne kadar yararlandı, seçimlerde de yararlanmak istiyor.

Faşizmin ve tüm baskı ve cinayetlerin kaynağı işbirlikçi büyük sermaye sınıflarıdır. Bunların baskıcı gücüne, tüm emekçilerin, tüm ilerici ve demokratların işçi sınıfı önderliğinde birleşik gücüyle karşı konabilir. Tüm bu güçlerin en etkin biçimde T.B.M.M.'inde temsil edilebilmesi için Türkiye İşçi Partisi'nin parlamentoya girmesi şarttır. Çünkü tüm emekçi kitlelerin ve ilerici, demokrat güçlerin temsilciliğini ve savunuculuğunu en tutarlı, sebatlı ve cesur biçimde ancak işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi yapar. Türkiye İşçi Partisi bu seçimlerde mutlaka parlamentoya girecektir.

•

partili,çark başakın en iyi muhabiri,en iyi dağıtımcısı ve en iyi okuyucusudur.

İŞÇİ SINIFIMIZ SARI SENDİKACILARIN VE SENDİKA ARİSTOKRATLARININ KOYDUĞU ENGELLERİ AŞACAKTIR

(17.4.1977
Dinçer Doğu, Başkanlık Kurulu üyesi)

Seçimlere adım adım yaklaşılmaktadır. Birbirlerinden özde önemli fakat bulunmayan burjuva partileri yine gözlerini işçi sınıfının oylarına diktiler. İşçi sınıfı içersinde beşinci kolları durumundaki bazı sarı sendikacıları ve sendika aristokratlarını harekete geçirdiler.

Aslında bu yöneticiler kitle tabanlarındaki saygınlıklarını yitirmiş, kitlelerinden kopmuş kişilerdir. Bugün koltuklarında kitlelere rağmen oturmaya çalışmaktadırlar. Bunu başarmak için, işçi sınıfı aleyhine pazarlıklarla çeşitli oyunlar çevirmektedirler. Bu pazarlıklar ve oynanan oyunlar işçi sınıfımızın kendi politik örgütüne sahip olmasıyla boşa çıkmaktadır. Bunun ilk adımı atılmıştır. Bütün engellemelere rağmen işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi seçimlere katılma hakkını elde etmiştir. 5 Haziran seçimlerinde işçi sınıfımız artık bağımsız politik hareketiyle yer almaktadır. Türkiye İşçi Partisi seçimlere katılıyor.

İşçi sınıfımız, sınıfından kopuk, sosyalizme inanmayan, işçi sınıfı adına ahkâm kesen sarı sendikacıların ve sendika aristokratlarının koyduğu engelleri aşacaktır. Çünkü sendikalarda tabanda bulunan işçiler, bugün için kendilerini yönetmekte olan sendikacılardan daha bilinçli ve ilerdedirler. İşçi sınıfının bağımsız politik hareketi Türkiye İşçi Partisi işçilerin yolunu aydınlatmaktadır.

Bu ışıklı yol işçi sınıfını sosyalizme götürmektedir. İşçi sınıfımız bu yolda önemli bir adım olarak faşizan saldırılara ve sendika aristokratlarının aldatmalarına rağmen Türkiye İşçi Partisi ile meclisde sesini duyuracaktır.

•

DÜNYA SOSYALİST SİSTEMİ EZİLEN HALKLARIN VE ULUSLARARASI BARIŞIN EN GÜÇLÜ VE ŞAŞMAZ SAVUNUCUSUDUR

(Yavuz Ünal, Başkanlık Kurulu üyesi)

Bugün dünyanın önemli bir bölümünde işçi sınıfı, yoksul köylüler ve diğer emekçi kesimlerle birlikte her türlü baskı ve sömürüyü ortadan kaldırarak sosyalizmi kurmuştur. Dünya sosyalist sistemini oluşturan bu ülkeler topluluğu, kapitalist - emperyalist dünyaya karşı ezilen halkların ve uluslararası barışın en güçlü ve şaşmaz savunucusudurlar.

Öte yandan, işçi sınıfı, özellikle ileri kapitalist ülkelerde iktidar kapılarını zorlamaktadır. Türkiye burjuvazisi tarafından 20 - 30 yıl sonra erişilmesi hedeflenen bu ülkelerdeki yaşam düzeyi gene bu ülkelerin işçi ve emekçi sınıfları tarafından reddedilmektedir.

Artık dünya küçülmüştür. Burjuvazinin ulusal refah propagandası bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de işçi ve emekçi kitleleri aldatamamaktadır. Artan yoksulluk, işsizlik, geleceğe olan güvensizlik ile her türlü baskı ve zulüm kitleleri derinden sarsıyor, burjuva partilerinin nesiller boyu sürdürdükleri demokrasi ve kalkınma nutukları kimseyi kandıramıyor.

Türkiye İşçi Sınıfı bilinçleniyor. Örgütsel gücünü artırıyor. Öncü rolünü başarıyla sürdürüyor. Tüm çalışanlar burjuvazinin gerici faşist saldırılarına karşı haklarını koruyup geliştirebilmek için örgütleniyor. Demokratik hak ve özgürlükler, işçi ve emekçi kitlelerin, yoksul köylülerin yaşamlarının ayrılmaz bir parçası haline geldi.

Faşist kurşunları bu gelişmeye karşı sıkılıyor. Gençler bunun için öldürülüyor. Ama başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm demokratik güçlerin mücadelesi durdurulamıyor. Tersine, işçi ve emekçi sınıflar hak ve özgürlüklerine daha çok sahip çıkıyorlar.

Şimdi görev, burjuvazinin gerici faşist saldırılarını parlamento içinde de dizginlemek, oyunları açığa çıkarmak ve bu olanaktan yararlanarak demokratik güçlerin direnişini tüm yurt sathında güçlendirmektir. Haziran seçimlerinden Türkiye İşçi Sınıfı ve tüm demokratik güçler daha da güçlenmiş ve yeni mücadele alanlarına kavuşmuş olarak çıkacaklardır.

•

«TİP'NE VERİLEN HER OY ANTİ - KOMÜNİST EDEBİYATI SÜRDÜREN DEMOKRASİ DÜŞMANLARINA KARŞI ATILMIŞ BİR TOKAT OLACAKTIR.»

(19.4.1977
Nihat Sargın, Genel Sekreter)

Demirel gene fikir özgürlüğünü kendine göre tasnif ederek kimi özgürlükleri yok sayma eğilimini bir kez daha tekrarlamış. Bu Demirel'in eski görüşüdür, yadırganmaz.

Demirel ve onun gibilerinin ve politik temsilcisi oldukları işbirlikçi büyük burjuvazinin, fikir ve söz hürriyetinin tam olarak kullanılabilmesinden ne denli ürktükleri, nasıl önlemeye çalıştıkları ve her sıkıştıklarında faşist yasaların gerisine sığındıkları öteden beri biliniyor.

Ama öyle görünmektedir ki, bu anti komünist koşullandırmasını daha seçim döneminin başında diğerleri de körüklemekten geri durmamaktadırlar. Bütün burjuva partilerinin, Demirel ve yandaşları ile birlikte istisnasız kimin daha iyi anti komünist olduğu yarışına çıktıklarını görüyoruz.

Bu anti komünizm edebiyatının ise aslında, kapitalist sömürüyü gözlerden gizlemek, işçi ve emekçi sınıfların örgütlü bir güç olarak burjuvazinin karşısına dikilip emeklerinin hakkını alma mücadelesini elden geldiğince baskı altında tutmak; düşün, fikir, yazın hayatını olabildiğince engellemek, daraltmaktan başka anlama gelmediğini artık bilmeyen kalmadı.

Bu durumda, yalnızca işçi sınıfımız ve emekçi halk kitlelerinin seçimlerdeki temsilcisi Türkiye İşçi Partisi, «bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm» yolunda sosyalizmin olduğu kadar «demokrasi» nin, «ülkenin demokratikleşmesi» nin de tutarlı ve kararlı tek savunucusu olarak kitlelere seslenmekte, onları uyarmakta ve savunmaktadır.

Bütün sosyalistlerle birlikte, tutarlı demokratlar da bu sese kulak verecektir. Seçimlerde Türkiye İşçi Partisi'ne verilen her oy, yıllardır sürdürülen bu anti komünist edebiyata, bu edebiyatı sürdüren demokrasi düşmanı güçlere karşı atılmış bir tokat olacak; demokrasi mücadelesindeki kararlı, inançlı tutumun bir ifadesi olarak değerlendirilecek, nitel ağırlığı o ölçüde artacaktır. Türkiye İşçi Partisi'ne verilecek her oy tutarlı bir demokrasi yolunda atılmış iki oy demektir.

•

CHP, MC İKTİDARINDA SEÇİMLERE GİTMEKTE YARAR GÖRÜYOR

(19.4.1977
Behice Boran, Genel Başkan)

T.B.M.M. toplantısında çoğunluk sağlanamaması yüzünden Ticaret ve Maliye Bakanlarıyla Başbakan Demirel haklarında soruşturma açılmasına ilişkin komisyon raporunun konuşulamaması olayı üzerinde işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın ciddiyetle düşünmesi gerekir. Ahlâk, maneviyat sözlerini dillerinden düşürmeyen, adaletten, halktan ve emekçiden yana olduklarını iddia eden partilerin böyle bir konuda Meclis çoğunluğunu sağlamamaları onların samimiyetsizliklerinin, hepsinin özünde birbirinden pek farklı olmadığının yeni bir delilidir.

Adalet Partisi ve lideri Başbakan Demirel Meclis'e gelmemekle suçluluğu peşinen kabul etmiş olmaktadırlar. Hayali mobilya ihracatı konusunda bir yolsuzlukları, suçlulukları yoksa, soruşturmadan neden kaçıyorlar? Diğer taraftan, öbür partiler Meclis'te çoğunluğu neden sağlamıyorlar? Sözde ahlak şampiyonu MSP'den Meclis'e gelmiyenlerin sayısı neden kabarık? CHP de tam kadroyla gelseydi onyedi kişilik eksikliği kendi başına kapatabilirdi.

Aslında MSP Adalet Partisini sıkıştırmak, Milliyetçi Cephe hükümetini bozmak istemiyor. CHP de öyle. CHP, MC iktidarında seçimlere gitmekte kendi oy toplama hesapları açısından yarar görüyor. O kadar şikâyet eder, karşı çıkar göründüğü, silahlı saldırılar, cinayetler varsın seçim döneminde sürsün gitsin. Bu kanlı olaylar AP'ye karşı propaganda malzemesi olarak kullanılıp oy toplamakta işe yarayabilir. Hesap, bu.

Partiler hakkında hüküm verir, seçme yaparken, söylenen sözlere değil, yapılan işlere bakmak gerekir. İşçi sınıfımız, emekçi halkımız özellikle dikkatli ve uyanık olmak durumundadır. Unutulmamalı ki, Türkiye İşçi Partisi'nden gayri diğer partiler özünde birbirinden pek farklı değildir; hepsi bu sömürücü kapitalist düzenin partileridir.

•

SOSYALİZM BAYRAĞI 5 HAZİRANDAN SONRA MECLİSEDE DİKİLECEKTİR

(21.4.1977
Nihat Sargın, Genel Sekreter)

Bir parti sözcüsü Türkiye İşçi Partisi'nin yaptığı afişleme ve bildiri dağıtımıyla radyodaki demeçlerinde gerçekleri dile ge-

tirmesinden fena halde ürkmüş ve gocunmuş olmalı ki, dün verdiği demeçte seçim yasaklarından ve artık pek ucuzlamış olan komünizm propagandası suçlamasından dem vurarak bilcümle resmi makamları Türkiye İşçi Partisi aleyhine göreve çağırmış. Ama onları göreve çağıracağına önce kendi partisinin hukukçularını göreve çağırarak hiç bilmediği anlaşılan Anayasa ve yasaları öğrenmeye çalışsaydı daha iyi ederdi.

Seçim yasaklarının bildiri dağıtımı ve afiş asma gibi yasal hakları kullanmakla ilgisinin olmadığı Yüksek Seçim Kurulu'nun benzeri bir durumda son olarak verdiği kararla bir kez daha ortaya konmuş bulunmaktadır. Türkiye İşçi Partisi Anayasal ve yasal haklarını sonuna kadar kullanmaya kararlıdır, kuru gürültülere de pabuç bırakacak değildir. O parti sözcüsüne tavsiyemiz ucuz suçlamaları bir yana bırakıp mümkünse demeçlerimizdeki görüşleri eleştirmesi, karşı görüşlerini belirtmesidir. Ama bunu yapamayacaklardır, çünkü bu demeçlerde, bildirilerde Türkiye'nin gerçekleri dile getirilmekte, işçi ve emekçi sınıfların gür sesi yükselmekte, talepleri ortaya konmaktadır.

Gerçekte, Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılmasıyla, bugüne kadar sürdürülen ve geniş halk yığınlarını oyalamaktan öte bir anlam taşımayan suni iktidar - muhalefet bölünmesi sona ermiş, burjuva iktidarının ve onun partilerinin karşısına işçi ve emekçi sınıflarımızın temsilcisi Türkiye İşçi Partisi'nin muhalefeti dikilmiş bulunmaktadır. Bundan dolayı telâş ve korku içindedirler. Daha birkaç demeç karşısında ne söyleyeceklerini bilemeyip savcıları göreve çağırmaya kalkışmaları bundandır. Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılmasıyla bütün oyunlar bozulmuştur. Herkes Türkiye İşçi Partisi'ne göre konumunu alacak, işçi ve emekçi geniş yığınlar karşısındaki gerçek yerini bulacaktır. Buna şimdiden alışmalarını salık veririz. Çünkü seçim döneminde olduğu gibi geniş yığınların omuz verip desteklemesiyle Türkiye İşçi Partisi 5 Haziran'dan sonra Meclis'de de karşılarına dikilerek işçi ve emekçi sınıfların taleplerini dile getirecek, ezilen sömürülen geniş yığınlar adına burjuvazinin sözcü ve temsilcilerinden hesap soracaktır. Böylece burjuva iktidarının karşısında işçi ve emekçilerin gerçek sınıfsal muhalefeti Mecliste de yerini alacak, sosyalizm bayrağı 5 Hazirandan sonra Meclise de dikilecektir.

Kimsenin kuşkusu olmasın.

•

GÜN, ULUSAL EGEMENLİK İÇİN MÜCADELE GÜNÜDÜR

(22.4.1977,
Behice Boran, Genel Başkan)

«Yurdumuzun içinde bulunduğu şartlarda 23 Nisan ulusal egemenliğin bir bayramı olarak kutlanacağı gün değildir, ulusal egemenlik için mücadele edilecek gündür. Ulusal egemenlik, ulusal bağımsızlıkla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Ulusal bağımsızlığın olmadığı veya sınırlanmış ve zedelenmiş olduğu hallerde gerçek bir ulusal egemenlikten söz edilemez. Nato ve Cento'suyla, Ortak Pazar ve Enerji ajansıyla, askeri üsleri ve istihbarat tesisleriyle, çok uluslu şirketleri ve sermaye yatırımlarıyla emperyalizm, Türkiye'yi askeri, politik ve ekonomik bir kıskaç içine sıkıştırmıştır. Başta işçi sınıfımız olmak üzere Türkiye'nin tüm demokratik, yurtsever güçleri bu kıskacı kırmanın, yurdu ferahlığa, özgürlüğe kavuşturmanın mücadelesini veriyorlar.

Ulusal egemenlik —hakimiyet-i milliye— kavramı ve ilkesi, Ulusal Kurtuluş yılları sırasında imtiyazlı ve müstebit padişahlık yönetiminin şeriata ve hanedana dayandırılan hakimiyetine karşı konuldu. Doğal olarak büyük halk çoğunluğunun iradesini ve politik yönetimini içeriyordu. Ama gerçekte, ekonomik ve politik güce sahip büyük sermaye sınıfları egemen sınıflar oldular. Şimdi işçi sınıfımız, emekçi kitleler, ilerici, yurtsever güçler, emperyalizmin işbirlikçisi büyük sermaye sınıflarının, tekellerin egemenliğine karşı demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi veriyorlar. Ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelemiz bütünleşmiştir. Bu çifte mücadelemiz, onu tüm güçlüklere rağmen yılmadan, yiğitçe, sonuna kadar verenlere kutlu olsun.»

•

«YURDUMUZUN BİR KARIS TOPRAĞI BİLE NE SATILIKTIR, NE KİRALIK.»

(23.4.1977
Behice Boran, Genel Başkan)

Amerika, Başkan Carter'in yaptığı konuşmalarla bu seçimlerde Milliyetçi Cepheyi desteklediğini dolaylı yoldan belli etmiştir. Böylece, her zaman belirttiğimiz üzere, emperyalizmin dışımızda bir güç değil, iç politikamızdaki etken olduğu, rol oynadığı bir kez daha ortaya çıkmıştır. ABD Başkanı Carter'in Amerikalı politikacılarla yaptığı konuşmalarda ambargonun kalıntılarının kaldırılmasını istemesi, yapılmış bulunan ikili anlaşmanın Amerikan Kongresince onaylanmasından yana olduğunu belirtmesi gazetelerde büyük manşetlere geçmiş, Demirel'i ve MC'yi ferahlatmıştır. Ama ABD Başkanı Carter söz konusu ikili anlaşmayı onaylama konusunda Amerikan Kongresinin acele etmesine gerek görmediğini de sözlerine eklemiştir. Yani fiili durumda bir değişiklik yoktur ve olmıyacaktır; ABD, ikili anlaşmanın onaylanıp onaylanmaması konusunu Türkiye üzerinde bir baskı aracı olarak elde tutmaya devam edecektir. Asıl önemli olan bu nokta es geçilmektedir. Carter'in konuşmalarıyla sadece ağızlara bir parmak bal çalınmak, MC'nin durumuna bir kuvvet şırıngası yapılmak istenmiştir.

Sırası gelmişken şunu da önemle belirtelim ki, dört yılda bir milyar dolar karşılığı Türkiye toprakları üzerinde ABD'ye imtiyazlar tanıyan söz konusu ikili anlaşma Türkiye'nin ulusal bağımsızlığı ve egemenlik haklarıyla bağdaşmaz. Yurdumuzun bir karış toprağı bile ne satılıktır, ne kiralık. Türkiye İşçi Partisi bu ikili anlaşmaya karşı çıkmayı yurtseverliğin gereği bilir ve tüm demokratik, yurtsever güçleri bu anlaşmaya karşı çıkmaya çağırır.

•

«TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ SEÇİMLERE GİRMEKTEDİR.»

(24.4.1977
Behice Boran, Genel Başkan)

Türkiye İşçi Partisi'ne ilişkin sinsi bir propagandanın el altından devamlı işlendiğini öğreniyoruz. Türkiye İşçi Partisi'nin son anda seçimlerden çekileceği yalanı işçi, emekçi kitleler arasında yayılmak isteniyor. Böyle bir şey kesinlikle doğru değildir. Türkiye İşçi Partisi ulusal bağımsızlığın; demokrasinin ve sosyalizmin tek tutarlı, samimi ve güçlü savunucusu olarak seçimlere girmektedir ve sonucunda parlamentoda mutlaka temsil olunacaktır.

Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılmaması için ileri sürülen sözde gerekçe, oyların bölünmemesi gerekçesi, işçi sınıfımızı ve emekçi halkımızı şaşırtmaya, kafaları bulandırmaya ve böylece TİP'in oylarını başka tarafa akıtmaya yönelik bir oyundur. Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılmasıyla yurtsever, ilerici, demokratik güçler cephesi bölünmüyor, tersine güç kazanıyor. Ulusal bağımsızlığın, demokratik özgürlüklerin, emekçi halk kitlelerinin hak ve çıkarlarının savunucu temel ve önder gücü işçi sınıfımız ve onun partisi olan Türkiye İşçi Partisi'dir. Türkiye İşçi Partisi parlamentoda ne ölçüde temsil olunursa, o ölçüde demokratik özgürlükler, emekçi kitlelerin hak ve çıkarları, can güvenliği garanti altına alınmış olacaktır. Çünkü Türkiye İşçi Partisi bu konularda tüm kaypaklıklara, kaytarmalara, küçük politika hesap ve oyunlarına tüm gücüyle sonuna kadar karşı çıkacak, mücadele edecektir. İşçi, emekçi kitleler sırtından büyük sermaye sınıflarıyla ve ortağı emperyalizmle uzlaşma eğilim ve girişimlerine karşı koyacaktır. Sürüp giden mücadele, aslında, partilerarası bir mücadele değil, sınıflararası bir mücadeledir. İşçi ve emekçiler kendi sınıfsal saflarının farkındadır ve oylarını ona göre kullanmayı bilecektir.

•

«BÜTÜN ENGELLER AŞILACAK, MC DÜŞECEK, SOSYALİZM BAYRAĞI MECLİSE DİKİLECEKTİR.»

(25.4.1977
Nihat Sargın, Genel Sekreter)

«Türkiye İşçi Partisi burjuvazinin hiç bir dönemde durmayan baskı ve engellemelerini aşarak işçi ve emekçi kitleler içinde kökleşti. Bu baskı ve engellemeler, seçime katılma hakkını kazanma mücadelesi sırasında özellikle yoğunlaştı. Partimiz, bütün bu girişimleri boşa çıkartmayı başardı, burjuvazinin yıldıramayacağı bir güç olduğunu kanıtladı ve bugünlere geldi. Seçimleri burjuva partileri arasında bir yarış olmaktan çıkardı ve geniş yığınlara ulaşmanın yeni, yasalarca güvence altına alınmış olanaklarını ele geçirdi.

«Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılarak, böylece ekmekçi kitleler arasında artan bir hızla gelişmesi, burjuvazinin çaresizliğini ve saldırganlığını daha da arttırmıştır. Seçimler öncesinde Parti çalışmalarının aksatılması, etkisizleştirilmesi için elden gelen bütün çabalar gösterilmektedir. Milliyetçi Cephe'nin emriyle hareket eden

vali ve emniyet görevlileri, yasaları bilmeme görünümü arkasında Partimizin Anayasa ve yasalarca korunan propaganda ve siyasal çalışma haklarını planlı bir biçimde çiğnemek istemektedirler.

•Son günlerde bir çok yörede Parti afiş ve bildirilerinin asılması, dağıtılması en zorba baskılarla önlenmeye çalışılmıştır. Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de, Bursa'da, Kocaeli'nde, Adana'da, Samsun'da, Hatay'da ve diğer illerde yöneticilerimiz, yüzlerce Partili arkadaşımız gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınan arkadaşlarımıza işkence yapıldığı, dövüldükleri, Bursada doktor raporu ile saptanmıştır. Arkadaşlarımızdan birçoğu, mahkeme kararıyla serbest bırakılmalarından sonra da çeşitli gerekçelerle yeniden gözaltına alınmaya çalışılmıştır. Çeşitli illerde bu kanunsuz gözaltına alma işlemleri yürütülürken, Ankara Valiliği Partili arkadaşlarımızın emniyetce aranılanlar listesinde bulunup bulunmadığının tespitini bir gerekçe olarak ileri sürmeye kalkışmıştır. İzmir'de ise «Partililerin adreslerinin peşinen öğrenilmesi» gibi bir gerekçe ileri sürülmüştür. Parti çalışmalarımızın engellenmesi, Ankarada valiliğin emriyle resmi elbiseli polis ve bekçilerin Parti afişlerini kazımakla görevlendirilmeleri düzeyine ulaşmıştır.

•Milliyetçi Cephe hükümeti ve onun baskı uygulamalarına önayak olan valileri, emniyet müdürleri, bu kanunsuz emirlere ya da bir gayretkeşlik içine giren bütün görevliler suç işlemektedirler. Partimiz, anayasal haklarını sonuna kadar savunup kullanacak ve bütün yasadışı, anti - demokratik uygulamaların sorumlularından hesap sorulacaktır.

•Seçimlerin meşruluğuna böylece şimdiden gölge düşürmeye başlayan Milliyetçi Cephe, yargıçlardan oluşturulan seçim kurullarının yetkilerini gasbetmenin de tertipleri içindedir. Bunun için resmi makamları kullanmanın ötesinde, yasadışı vurucu güçlerini de yanyana getirme peşindedir. Güya seçim sonuçlarının doğru intikalini sağlamak için AP ve MHP'nin güçlerini birleştirmelerini öngören anlaşma, aslında seçmenlerin sandık başlarına gitmelerini önlemeyi, seçim sonuçlarını hile ile değiştirmeyi amaçlamaktadır.

•Demirel'in yardımcısı Türkeş'in, MHP'li komandoların seçim günü devlet kuvvetlerine yardımcı olmaya devam edeceklerini açıklaması, aynı tertiplerin bir başka kanıtıdır. İşçileri, emekçileri, bütün demokrat ve yurtseverleri, sandık başından uzak tutmaya yönelik bir tehdittir.

•Seçim sandıklarını ve oy pusulalarını denetlemek, seçim sonuçlarını tespit etmek ve açıklamak, ilgili seçim kurullarının görevidir. Türkeş'in sermaye beslemesi komandolarının devlet güçlerine yardımcı olacağını belirtmesi, Yüksek Seçim Kurulunca dikkate alınmalı, komandoların yapabilecekleri saldırılara karşı gereken tedbirlere şimdiden başvurulmalıdır.

•Emperyalizmin, burjuvazinin ve bütün gerici, faşist güçlerin çabaları, sosyalistlerin Meclis'e girmesini engellemek içindir. Milliyetçi Cephe'yi iktidarda tutmanın çırpınışlarıdır. Bütün engeller aşılacak, MC düşecek, sosyalizm bayrağı Meclis'e dikilecektir.»

•

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ YASAL HAK VE OLANAKLARINI SONUNA KADAR KULLANMAYA KARARLIDIR.

(26.4.1977

Nihat Sargın, Genel Sekreter

İçişleri Bakanının dünkü demecinde partilerin seçim propagandasında kullanacakları afişleri ancak seçim kurullarının gösterdikleri yerlere asmaları ve bunu gündüz yapmaları gereği ileri sürülmüş, diğer yerlere afiş asmanın yasak olduğu ve şehirleri kirlettiği iddiası ile engelleneceği buyurulmuş.

Oysa önceden bilinmesi gerekirdi ki, seçim kurullarının afiş için gösterecekleri yerler ancak son üç haftalık propaganda dönemine ilişkindir. Nitekim bu süre içinde yapılacak mitingler de seçim kurullarınca gösterilen ve önceden ad çekme ile belirlenen yer ve saatlerde yapılır.

Son üç haftalık döneme girmeden önce de partiler anayasal ve yasal propaganda serbestliği haklarını kullanıp genel hükümler uyarınca miting yapabilirler, yapmaktadırlar. Nitekim Yüksek Seçim Kurulu son kararlarından birinde aksi iddiayı reddederek bu hakkı açıkça ortaya koymuştur. Miting düzenleme gibi afiş asma, bildiri dağıtma da yasal haktır. Son üç haftalık dönemden önce de şehirlerin mutaden afiş asılan yerlerine afiş asmak serbesttir. Geceleyin afiş asmaya gelince bunu engelleyen yasal bir hüküm de yoktur.

Diğer çalışmalarında olduğu gibi seçim kampanyasını da yalnızca üyelerinin maddi ve manevi fedakarlıklarına dayanarak yürüten ve hemen bütün üyeleri gündüzün çalışmak durumunda olan partimizin ancak geceleyin afiş asması doğaldır, üstelik zorunluluktur.

Partili arkadaşlarımız belediyelerin gösterdiği ve mutaden afiş asılan yerlerin dışında afiş asmamışlardır, zaten bununla da suçlanmamışlardır. Tersine, Ankara, Bursa, İstanbul, Samsun, Kocaeli ve diğer birçok il ve ilçelerimizde emniyet görevlilerince afiş asma, bildiri dağıtmanın doğrudan suç olduğu gerekçesiyle gözaltına alınmışlar, bazı yerlerde kendilerine emniyette zor da kullanılmıştır. Şu anda dahi Adana ve Mersin'de arkadaşlarımız gözaltındadır ve zora maruzdur.

Kaldı ki, şehirler TİP dışında MC partilerinin adı belirtilerek duvarlara gelişigüzel yazılan çirkinlik örneği yazılarla kirletilmektedir, onları örten düzgün afişlerle değil.

Aslında mesele ne seçim yasakları, ne de şehirlerin kirlenmesidir. Türkiye İşçi Partisinin seçim döneminde TRT ve gazetelerde yer alan demeçleriyle afiş ve bildirileri, halkımızca her yerde ilgi ve istekle beklenmekte ve izlenmektedir. Başta MC iktidarı olmak üzere burjuvaziyi ve temsilcilerini çileden çıkaran ve yasa dışı engellemelere ve zora başvurmaya iteleyen de budur. Tekrar ediyoruz. Türkiye İşçi Partisi yasal hak ve olanaklarını sonuna kadar kullanmaya kararlıdır; bundan bir adım geri durmayacaktır.

Demecinde tarafsız görünümünü sürdürmek istediği izlenimini vermeğe özel gayret gösteren İçişleri Bakanının yapması gereken tek iş, emrindeki ilgilileri derhal uyararak Partimize ve Partililere afiş asma ve bildiri dağıtma sırasında emniyet görevlilerince yapılan engelleme ve zor kullanma girişimlerine son verilmesini ve bir daha bu nedenle rahatsız edilmemelerini sağlamaktır.

Bu yapılmadığı takdirde Partimiz yasal haklarını çiğnetmemek için olanaklarını gene sonuna kadar kullanacak, ancak seçimlerde İçişleri Bakanının tarafsızlığı ve seçimlerin güvenliği konusundaki Anayasa ilkelerinin, MC dönemindeki gibi hiçe sayıldığı bu vesile ile bir kez daha tescil edilmiş olacaktır.

•

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN SEÇİM SLOGANLARI

(27.4.1977,

Nurdan Orpen, Başkanlık Kurulu Üyesi)

Seçimleri ve parlamentoda temsil olunmayı, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadelesini ilerletmenin bir parçası olarak gören Türkiye İşçi Partisi hedeflerini ortaya koyan sloganlarını açıklamıştır. Türkiye İşçi Partisinin seçim sloganları, emekçi halkımızın özlemlerini, mücadele amaçlarını dile getirmektedir. Türkiye İşçi Partisi'nin sloganları öncü işçilerin, bilinçli köylülerin, bilinçli emekçilerin haykırdıkları gerçeklerdir, amaçlardır. Bunları haykıranlar, bunlar için mücadele edenler her gün biraz daha artmaktadır. Yurtseverliğin, tutarlı, kararlı demokratlığın ve sosyalizmin bayrağını yükseltenlere her geçen gün yeni binler onbinler katılmaktadır.

Türkiye İşçi Partisi'ne verilecek her oy, bu sloganlarda dile getirilen gerçekler, hedef ve amaçlar için verilmiş olacaktır.

- GENÇLERE SIKILAN KURŞUN EMPERYALİZMİN VE BÜYÜK SERMAYENİN NAMLUSUNDAN ÇIKIYOR.
- BÜYÜK SERMAYENİN HALKA DÜŞMAN GÜCÜNÜ KIRACAĞIZ.
- FAŞİZME GEÇİT YOK.
- ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ.
- KAHROLSUN ŞOVENİZM, KURTULUŞ SOSYALİZM.
- İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER, KURTULUŞUMUZ KENDİ ELLERİMİZDEDİR.
- İŞÇİ KÖYLÜ BİRLİKTE SOSYALİZMİ KURACAK.
- MECLİSE GİRECEĞİZ, HESAP SORACAĞIZ.
- MC'YE HAYIR, TİP'E EVET.
- NATO'YA, CENTO'YA, ORTAK PAZAR'A, ENERJİ AJANSI'NA, İKİLİ ANLAŞMALARA HAYIR.
- DÜNYADA VE BÖLGEMİZDE BARIŞ.
- BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM İÇİN İLERİ.
- PATRONLARIN, AĞALARIN PARTİLERİNE KARŞI, İŞÇİNİN KÖYLÜNÜN PARTİSİ, TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ.
- SOSYALİZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKELİM.
- YARIN BUGÜNDEN KURULUR.
- SELAM DÜNYANIN VE TÜRKİYE'NİN AYDINLIK GELECEĞİNE.

İşçi Sınıfının Uluslararası Dayanışması ve 1 Mayıs

YAŞAMIMIZ ORTAKTIR

Bugün dünyanın dört bir bucağında çalışan, 600 milyon işçi var.

Beş kıtada, birbirinden binlerce kilometre uzaklıkta 200 ülkeye dağılmış, çeşitli ırklardan, farklı etnik özelliklere sahip, 2500 ayrı dil ve lehçe konuşan 600 milyon işçi var.

Ayrı uluslardan olmaları, ayrı ırklardan gelmeleri, ayrı dilleri konuşmaları, tarihlerinin, geleneklerinin başka başka oluşu,... hatta birbirinden oldukça farklı yaşam düzeylerine sahip olmaları dünya işçilerini bölmüyor.

Çünkü kapitalizmin egemen olduğu ülkelerde yaşayan bütün işçiler aynı temel yaşam özelliklerini paylaşıyorlar. Fabrikaların, makinaların, hammaddelerin ve binlerce, onbinlerce işçiyi işe koşabilecek paranın bir avuç kapitalistin mülkiyetinde olduğu bu ülkelerde, işçiler ücretli kölelerdir. Aldığı gündelik ne kadar yüksek olursa olsun, yaşamaya devam edebilmek için önündeki tek yol işgücünü satmak olan emekçilerdir. Kısa bir süre çalışmayınca sefalete, açlığa, ölüme mahkum olanlardır.

Kapitalist sömürünün özü her yerde aynıdır. Bazı yerlerde daha ince ve sinsi yöntemlerle, bazı yerlerde en çıplak, ilkel biçimiyle işçi sınıfının kanını emer.

Bütün kapitalist ülkeler işçileri, kendi toplumlarında öteki sınıflar karşısında benzer bir duruma sahiptirler. Yaşamları, davranış biçimleri, inançları kapitalizmin gelişmesiyle, bütün sınırları yıkarak günden güne birbirine yaklaşmaktadır. Çeşitli uluslardan, değişik diller konuşan işçiler arasındaki ortak yanlar, her ülkenin işçi sınıfı ile egemen sınıfı arasındaki ortak yanlardan çok daha fazla ve güçlüdür.

ÇIKARLARIMIZ VE MÜCADELEMİZ ORTAKTIR

Dünyanın bütün işçilerinin birliği, en sağlam temele, çıkar ve mücadele ortaklığına dayanır.

Çeşitli uluslardan işçilerin birliğinin en genel şekli ekonomik çıkar ve mücadele birliğidir. İşçilerin ücret ve yaşama koşullarını savunmak, iyileştirmek için yürüttükleri kavganın ortaklığıdır. İşçi sınıfının ücret, çalışma saatleri, ücretli izin, iş güvenliği, işçi sendikasının haklarının tanınması, işin yoğunluğu gibi konulardaki günlük mücadelesi evrenseldir. Ve bu mücadelede bütün dünya işçilerinin istekleri aynıdır: yarattıkları değerin daha büyük bir bölümünü ellerinde tutmak, kapitalistlerin açgözlü saldırılarını engellemek, daha az sömürülmek.

Örgütlü işçi hareketi kapitalist dünyanın her yanında hızla büyüyen kitleleri mücadeleye sokmakta, ortak çıkarların savunulmasında yeni yeni başarılar kazanmaktadır. 1975'te grevlere katılan işçi sayısı 50 milyonu aşmıştır. Paris'te, Kalküta'da, Atina'da, Detroit'te, Lima'da, ve, Bursa'da, Ereğli'de, Adana'da, Batman'da, İstanbul'da... grevci, direnişçi işçilerin çıkarları, mücadeleleri ortaktır.

Bugün dünyanın bütün ülkelerinde işçi sınıfı, en bilinçli, fedakâr, kararlı unsurlarını kapsayan politik örgütü aracılığıyla, yalnız kendi sınıfının değil, bütün emekçi halkın gerçek temsilcisi olarak bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin öncülüğünü yapmaktadır. İşçi sınıfı, **«bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine»** yaşanacak yeni bir dünyanın kurucusudur; partileri bu kuruluş kavgasının yegane aracıdır. İşçi sınıfı için umut kendi örgütlü mücadelesidir.

ULUSLARARASI SERMAYE VE GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELEMİZ ORTAKTIR

Çeşitli ülkelerdeki işçi sınıfı hareketleri arasında ortaklık, işçi sınıfının dünya çapında birliği yalnız çıkarların uyuşmasıyla ve mücadelelerin aynı yönde olmasıyla sınırlı değildir. Bu mümkün de değildir. Çünkü sermaye ve gericilik de uluslararası bir niteliğe sahiptir ve bu niteliği boyuna geliştirmektedir.

Girişilen mücadele her ülkede birbirinden kopuk farklı farklı güçlere karşı değildir.

Emperyalizm, soygun düzenini sürdürebilmek, için dünya çapında faaliyet göstermektedir. Sömürge yönetimlerini devam ettirmeye, bağımlı devletleri kurmaya çalışmakta, en gerici ve demokrasi düşmanı unsurları her yolla desteklemekte, çeşitli ulusların emekçilerini birbirine düşürmek için savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır.

Emperyalizm bir dünya sistemidir ve Vietnam örneğinde görüldüğü gibi, tek bir ülkenin bile kapitalist ilişkiler dışına çıkmaması için en ileri zulmü, vahşeti göze almış bulunmaktadır.

DAYANIŞMA VE BİRLİK KAVRAMININ, PRATİĞİNİN GELİŞMESİ

Tarihte işçi sınıfı hareketi içinde uluslararası dayanışma, işte doğrudan doğruya sermayenin bu uluslararası tertiplerine karşı savunma ihtiyacından doğdu. Yabancı ülkelerden işçiler getirilerek bunların grev kırıcı olarak kullanılması, çeşitli ülkeler kapitalistlerinin karşılıklı, ücretleri azaltma yarışına girmeleri gibi hücumlar karşısında **ekonomik mücadele** alanında dayanışma için çeşitli girişimler yapıldı.

Fakat işçi sınıfının uluslararası dayanışması bu tür gündelik çıkarların savunulması amacını kısa sürede aştı. Bilimsel sosyalizmin etkinlik kazanmasıyla, uluslararası dayanışma, burjuvazinin işçi sınıfının ekonomik hak ve çıkarlarına yönelik saldırılarına karşı koymanın ötesinde, **«sosyalizm için dünya çapında mücadele»** anlamını kazandı.

Örneğin 1. Enternasyonal'in kuruluşu böyle bir evrimin sonucu oldu. Enternasyonal'in kurulmasını olanaklı kılan, başlatan ilişkiler özellikle İngiliz ve Fransız sendika liderlerinin ekonomik mücadele planındaki işbirliği ilişkileriydi. Ama bir kere bu ilişkiler yoğunlaşmaya başlayınca, bilimsel sosyalizmin etkisiyle genel dayanışma, politik birlik hedeflerine yöneldi. Böylece de, 1. Enternasyonal, aralarındaki geniş görüş farklılıklarına rağmen, çeşitli işçi örgüt ve partilerinin sosyalizm mücadelesinde birliklerini sağlayan bir rol oynadı.

Kapitalizmin egemenliğinin bir ülke ile sınırlı olmayıp bütün dünyaya yayılmış olması, bütün ülkelerin işçilerinin kapitalizme karşı birliğini bir zorunluluk haline getirdi. Emperyalizm çağında sermayenin uluslararası bir nitelik kazanması, uluslar arasında ekonomik ilişkilerin artması, maddi ve manevi değerlerin iletilmesinin yoğunlaşması... işçi sınıfı dayanışması için büyük olanaklar doğurdu.

İŞÇİ SINIFI İLE ÖTEKİ EMEKÇİLER ARASINDAKİ ÇIKAR VE MÜCADELE ORTAKLIĞI

İşçi sınıfı ile sermayenin, özellikle büyük, uluslararası sermayenin böylesine çetin bir mücadeleye girmiş olmaları bütün ülkelerde toplumun öteki gruplarını da tavır almaya zorlamaktadır. Bu iki temel sı-

nıfın savaşçılık - barışçılık, ulusal kurtuluş - emperyalizm, demokrasi - faşizm ve hepsinin temelinde kapitalizm - sosyalizm mücadelesi içinde bulunuşları karşısında ara tabakalar tercihler yapma ihtiyacını duymaktadırlar.

Tarihsel gelişimin gösterdiği odur ki, sermayenin az elde toplanması ve kapitalizmin emperyalizme dönüşmesi süreci, aynı zamanda, diğer emekçi tabakaların işçi sınıfının yanında saf tutmaya başlamaları sürecidir. Başta yoksul köylüler olmak üzere tüm çalışanlar çıkarlarının işçi sınıfının çıkarlarıyla büyük ölçüde uyum içinde oldu ğu bilincine giderek varmaktadırlar. Bağımsızlık ve demokrasi için verilen kavgada işçi sınıfı hareketinin oynadığı öncü rol emekçi halkın sosyalizm düşmanı kampanyaların etkisinden da daha büyük bir hızla sıyrılmasına olanak sağlamaktadır. Kapitalist ilişkilerin gösterdiği gelişim ve özelliklere göre, bazı ülkelerde burjuvazinin bir kesimi geçici ve kararsız bir biçimde de olsa anti - emperyalist ve demokratik mücadeleden yana tavır alabilmektedir.

İşçi sınıfı ile tüm emekçilerin mücadele birliği ve dayanışması tek tek ülke sınırları içinde kalmamaktadır. Yalnız çeşitli uluslardan, dillerden, din ve mezheplerden, ırklardan... işçiler arasında değil, bütün çalışanlar arasında, barış için, bağımsızlık için, demokrasi için birlik anlayışı ve pratiği Dünya çapında gelişmektedir. Termo - nükleer savaşa karşı barış kampanyası, Vietnam halkının ulusal kurtuluş savaşının desteklenmesi ve Şili'de faşist darbe ve uygulamalara karşı protesto kampanyası bu yöndeki başarılı hareketlerin örnekleridir.

İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI DAYANIŞMASININ TEMEL İLKELERİ

Maddi temelleri boyuna gelişen ve yeni yeni başarılar elde eden tüm emekçilerin uluslararası dayanışmasının en tutarlı kaynağı, şüphesiz, işçi sınıfının uluslararası birliği, dayanışmasıdır. Bu birliğin subjektif gereklerinin yerine getirilmesinde, yani bilinçlere işlemesinde, başlangıcından bu yana bilimsel sosyalizm belli temel ilkeleri ısrarla savunmuştur. Emperyalizmin kendi varlığını sürdürebilmek için dünya çapında uyguladığı stratejinin başarısızlığa uğratılabilmesi bu temel ilkelere uyulmasına bağlıdır.

DÜNYA İŞÇİ HAREKETİNİN BÜTÜNSELLİĞİNİN KORUNMASI

Tüm ülkelerin işçi sınıfı hareketleri dünya çapında bir bütün oluşturur. Bu nedenle her ülkenin işçi sınıfı hareketi bu bütünlüğü gözönünde tutarak ve bu bütünlüğün çerçevesi içinde yürütülür. Hareketin ulusal ve uluslararası gerekleri arasında uyumluluğun sağlanması başarının temel şartıdır.

DAYANIŞMA, EŞİTLİĞE VE BAĞIMSIZLIĞA SAYGI

İşçi sınıfının ulusal kesimleri ve çeşitli ülkelerin işçi sınıfı partileri arasındaki ilişkiler, dayanışma, eşitliğe ve bağımsızlığa saygı, iç işlerine karışmama ve karşılıklı destek anlayışına uygun bir biçimde yürütülmelidir. Tek bir bütünün parçaları olan işçi sınıfı içinde devrimci mücadelede deney ve görüş alış-verişinin sağlanması, bilimsel sosyalist teori ve pratiğin geliştirilmesi için karşılıklı yardımlaşma, ve bütün bunların farklılık gözetmeksizin, eşitliğe, bağımsızlığa saygı gösterilerek yapılması temel bir ilkedir. Değişik ülkelerdeki sosyal ve politik yapının özellikler göstermesi, işçi sınıfı hareketlerinin gelişimlerinin ayrı aşamalarında bulunmaları ve mücadele koşullarındaki farklılıklar nedeniyle uluslararası dayanışmanın güçlü olabilmesi, içinde bulunulan durumun karmaşıklığına uygun ilişki yöntemlerini gerektirmektedir. Bu noktada ulusal mücadelenin bağımsızlığı ile hareketin dünya çapındaki bütünlüğü arasındaki bağın doğru kurulması hayati önem taşır.

TEMEL GÖREV , KENDİ ÜLKESİNDE BAŞARI

Uluslararası dayanışmanın temel ilkelerinden biri de, her iki ülkedeki işçi sınıfının ağırlık taşıyan görevinin kendi ülkesindeki mücadeleyi başarıyla yürütmesi olduğu, ilkesidir. Sözde, uluslararası dayanışmadan yana olanlarla, bu konuda keskin sol gevezelik yapanlarla, özde uluslararası dayanışmanın savunucuları olan ve bunu gerçekleştirenler arasındaki fark en açık bir şekilde burada ortaya çıkmaktadır. Bu ilkenin, yurtta başarı kazanma ile dünyada başarı arasındaki ilişkiyi gözden kaybetmeksizin uygulanması için atılan her adım, dergi sayfaları dolusu laf kalabalığından defalarca daha önemlidir.

Özüyle değil, fakat aldığı biçimle işçi sınıfının mücadelesi ulusal bir mücadeledir. Ve ilke olarak her ülkede işçi sınıfı hareketinin temel görevi o ülkede sosyalizmin kurulabilmesini sağlamaktır. Partinin başarısının temel ölçüsü de budur.

YURTSEVERLİK VE ULUSLARARASI DAYANIŞMA

İşçi sınıfının uluslararası dayanışmasının ana ilkeleri tek bir özde birleşir: yurtseverlikle işçi sınıfı dayanışmanın birliği, uyumu.

Gerçekten yurtseverlik ve uluslararası dayanışmasının ana ilkeleri tek bir özde birleşir: yurtseverlikle işçi sınıfı dayanışmanın birliği, uyumu.

Gerçekten yurtseverlik ve uluslararası dayanışma ancak bütünlük içinde tam anlamını kazanır. Gerçek bir halk yurtseverliği varolmaksızın hiçbir uluslararası dayanışma olamıyacağı gibi, uluslararası dayanışma olmaksızın hiçbir gerçek halk yurtseverliği olamaz.

1 MAYIS 1886

1 Mayıs, işçi sınıfı tarihi içinde 1886'da Amerika'da işçilerin iş gününün 8 saat olması için genel greve giriştikleri gündür. 1 Mayıs, kadın ve çocuk demeden işçileri günde 14-16 saat, en kötü şartlarda çalıştıran, üstelik ücretleri düşürmek için işbirliği yapan Amerikan burjuvazisine karşı, daha önceki girişimleri boşa çıkan işçi sınıfının 5.000 işyerinde, kendi haklarını kabul ettirmek için genel direnişe geçtiği tarihtir.

Bu genel grev, dünyanın her tarafındaki güçlü ve haklı işçi hareketlerinde olduğu gibi, burjuvazinin baskı ve provokasyonlarıyla karşılaşmıştır. 4 Mayıs'a kadar süren olaylarda polisin ateş açmasıyla çok sayıda işçi ölmüş ve yaralanmıştır. Olaylar üzerine burjuvazi büyük bir «komünist ve anarşist avı»na başlamış, yani işçi sınıfı ve tüm emekçilere yeni baskılar için fırsat aramıştır. Bu baskı ve terör kampanyasının sonunda 8 işçi lideri tutuklanmış ve bunlardan dördü 11 Kasım 1887'de idam edilmiş, biri intihar etmek durumunda bırakılmış, üçü ise ağır hapis cezalarına mahkûm edilmiştir.

Amerikan işçi sınıfının ve işçi liderlerinin uğradıkları bu zulüm bütün dünyada işçiler arasında geniş tepkiler uyandırmış, 8 işçi liderinin mahkemesi sonunda verilen karar nefretle karşılanmıştır. Bu tepkilerin ve 8 saatlik işgünü mücadelesinin bütün dünya işçileri için taşıdığı öneminin sonucu olarak, o sıralar uluslararası devrimci bir örgüt olan II. Enternasyonal tarafından 1889 yılında 1 Mayıs gününün bundan böyle bütün dünyada 8 saatlik işgünü için gösteri günü olması kararlaştırılmıştır.

1 Mayıs 1890 yılından itibaren Amerika, Fransa, Avusturya başta olmak üzere çok sayıda ülkede genel grevlerle, toplantılarla kutlanan bir işçi bayramı, emek bayramı niteliğini kazanmaya başlamıştır.

1 MAYIS'IN ANLAMI

1 Mayıs bugün dünyanın dört bir yanında, hemen hemen bütün ülkelerde ülke şartları ve gösteri biçimi ne olursa olsun kutlanan bir uluslararası dayanışma günüdür. Kapitalizme karşı mücadelenin birliğinin en anlamlı bir şekilde ortaya konduğu, egemen sınıflara işçilerin gücünün gösterildiği bir gündür. 1917'nin 1 Mayıs'ından sonra ise, sosyalist ülkeler emekçileri bakımından kapitalist ülkelerde yaşayan emekçilerin devrimci mücadelesi ile, ulusal kurtuluş eylemleri ile birlik ve dayanışma günü niteliği kazanmıştır.

«1 Mayıs yalnızca gülüp, eğlenerek pasif bir biçimde kutlanacak bir bayram, bir şenlik günü değildir. Geçmişteki mücadelelerin anısının tazeleneceği, gelecekteki mücadeleler için bilincin ve kararlılığın bileneceği, yüreklerin heyecanla dolup taşacağı gündür...»

(Devamı 8. sayfada)

1 Mayıs herşeyden önce işçi bayramıdır. Fakat yalnız işçi bayramı değildir. Tüm emekçilerin işçi sınıfı hareketi ile olan çıkar birliklerinin gittikçe arttığı günümüzde, gericiliğe, tekellere, emperyalizme karşı tüm çalışan halkın bayramıdır.

TÜRKİYE'DE 1 MAYIS

1906'dan itibaren 1 Mayıs işçi sınıfımız tarafından da kutlanmaya başlanmıştır. 1921 yılından sonra ise devrimci anlamına uygun, bilinçli kutlama gösterileri, toplantıları yapılmıştır.

1921 yılı 1 Mayıs'ı Ankara'da, Adapazarı'nda, İzmir'de, emperyalist işgal altındaki İstanbul'da ve diğer bazı büyük şehirlerde büyük kitle gösterileriyle kutlanmıştır. 1922'de de, 1 Mayıs daha geniş kalabalıkların katılmasıyla daha büyük bir bilinçle kutlanan gerçek bir uluslararası dayanışma günü olmuştur.

Daha 1923 yılından başlayarak egemen sınıflar 1 Mayıs gösterilerini engellemek için ellerinden gelen çabayı göstermeye başladılar. 1924'de bu engelleme işçi liderlerinin, sosyalistlerin tutuklanması, gazete ve dergi yönetim yerlerinin basılması biçimini aldı. 1925'te Doğu Anadolu'daki hareketleri bastırmak bahanesiyle girişilen terör, işçi sendikalarının ve siyasi örgütlerinin kapatılması ve bütün işçi eylemlerinin yasaklanması sonucunu da getirdi. Böylece Kurtuluş Savaşından kısa bir süre sonra burjuvazi işçi sınıfına ve sosyalizme karşı gerçek tutumunu ortaya koymuş oldu. Bundan sonra uzun yıllar, 1 Mayıs'tan önce çok sayıda işçi liderlerinin, sosyalistin göz altına alınıp 1 Mayıs'tan hemen sonra bırakılması bir gelenek halini aldı.

Egemen sınıflar Türkiye'de yalnız işçi sınıfının uluslararası dayanışma gününün kutlanmasını engellemeye çabalamadılar. İşçi bayramının gerçek anlamını gölgelemek, bu anlamdan saptırmak için de ellerinden geleni yaptılar. Önce 1 Mayıs'ı «Bahar Bayramı» ilân ettiler. Böylece, istediler ki işçi sınıfımız 1 Mayıs 1886'yı öteki tüm ülkeler işçilerini, mücadele birliğini, dayanışmayı unutsun, kırlara, gezme yerlerine dağılsın. Sonra 24 Temmuz'u «İşçi Bayramı» ilan ettiler. İstedilerki kendisinin ve 1 Mayıs 1886'dan bile çok önceden beri dünya işçi sınıfının mücadelesiyle söke söke alınan; mecbur kalınarak, korkarak verilen; sınırlanan; lokavt hakkıyla etkisizleştirilen, 1961 Anayasası'nın gerisinde hükümler taşıyan grev ve toplu sözleşme hakkı kanununun kabulü büyük bir bayram sayılsın.

Ama bütün engelleme ve saptırmalara, burjuvazinin kendisine olduğu kadar satılmış sendikacılara rağmen işçi sınıfımız 1 Mayıs'ı kutladı, kutluyor. Uzun yıllardan beri, o gün kendi koyduğu yasalara (örneğin 27/5/1935 tarihli ve 2739 numaralı yasaya) rağmen bazı birliklerde resmi tatil zorunluluğuna uyulmasa da, polis alarma geçirilse de, burjuvazi binbir tertip içinde olsa da 1 Mayıs gereği gibi kutlandı, kutlanacak. Daima daha büyük, daha güçlü, daha bilinçli kitlelerle. Bağımsızlığa, demokrasiye, sosyalizme her geçen yıl biraz daha yaklaşacak.

ÖRGÜT HABERLERİ

Afişlerle ve Bildirilerle Seçim Kampanyasında Partimiz

İçinde bulunduğumuz seçim döneminde partimiz tüm propaganda ve ajitasyon araçlarıyla sosyalist propagandayı sürdürmektedir. Bir yandan radyo ve televizyondan işçi sınıfına ve emekçilere seslenirken diğer yandan geniş afiş ve bildiri kampanyaları gerçekleştirerek sosyalist propagandayı yaygınlaştırmaktadır.

Bir hafta boyunca sürdürülen kampanyada bir milyonun üzerinde SOSYALİZM YENİDEN SEÇİMLERDE başlıklı bildiri dağıtıldı. SOSYALİZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKELİM sloganını taşıyan yüzbinlerce afiş yapıştırıldı. Başta büyük kentler olmak üzere örgütlerimizin bulunduğu tüm il ve ilçelerde uygulanan afişleme ve bildiri dağıtmak partili arkadaşların gece gündüz büyük bir özveriyle gösterdikleri gayret sonunda gerçekleşti. Hem de sağdan ve soldan gelen tüm engellere rağmen.

Büyük sermayeyi ve partilerini ürküten, sosyal demokratları ve her türlü ilerici görünümlerine rağmen sosyal demokrasinin peşine takılanları hayrete düşüren bu yaygın afişleme ve bildiri dağıtma, özellikle resmi görevlilerinin büyük engelleriyle karşılaştı. Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de, Bursa'da, Kocaeli'de, Adana'da, Samsun'da, İçel'de, Hatay'da ve diğer illerde parti yöneticileri ve yüzlerce partili arkadaşlarımız gözaltına alındı. Birçokları dövüldü, işkence gördü. Ama bütün bu engelleme çabaları, afişlerimiz duvarlardan yırtma ve kapama kampanyaları sökmedi. Türkiye İşçi Partisi planladığı gibi tüm il ve ilçelerde afişleme ve bildiri dağıtma görevlerini yerine getirdi. Bundan sonra da getirecek.

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM İÇİN

GÖREV

Nisan ayının 22 sinde yeni bir haftalık yayın organı yayın hayatına başladı. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için GÖREV başlığını taşıyan bu yayın organını Türkiye İşçi Partili arkadaşlar çıkarıyor. Her hafta Cuma günü çıkan, günlük gazete boyundaki dört sahifelik GÖREV yüzbinin üzerinde basılıyor. Ve tümü partili arkadaşlar tarafından dağıtılıyor ve satılıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin yoğun olduğu yerleşme bölgelerinde, fabrika önlerinde satılan GÖREV büyük ilgi gördü.

Burjuva basının ve ilerici görünümlü basının ambargosunu boşa çıkarmak üzere yayın hayatına başlayan GÖREV genellikle Türkiye İşçi Partisi'nden haberlere, Genel Başkanımız Behice Boran'ın ve Genel Sekreterimiz Nihat Sargın'ın yazılarına sayfalarını ayırıyor. Bu önemli dönemde yayına başlayan GÖREV'e Çark - Başak başarılar diler.

Refik Aksekili ve Mehmet İlhan Aramızdan ayrıldı

İki Partili arkadaşımız yakalandıkları hastalıktan kurtulamadılar.

İzmir İl Yönetim Kurulu Üyesi Refik Aksekili, 1971 öncesi Türkiye İşçi Partisi saflarında mücadele verdi. Partimizin kuruluşunda da, İzmir İl Yönetim Kuruluna kurucu üye olarak katıldı.

Mehmet İlhan, Gaziantep Oğuzeli ilçesi kurucularındandı. Kuruluşundan beri bu İlçe'de başkanlık görevini yürütüyordu.

Arkadaşlarımız, yıllardan beri bağımsız, demokrasi, sosyalizm mücadelesi veren örnek birer sosyalisttiler. Ailelerine ve tüm partililere başsağlığı dileriz.

Türkiye İşçi Partisi'nin Örgütlendiği il ve ilçelerin tam listesi

Türkiye İşçi Partisi kurulduğu 1 Mayıs 1975 tarihinden beri hızla örgütlenmektedir. Öncelikle işçilerin yoğun olduğu bölgelerde gelişen örgütlenme daha sonra kırsal kesime de yayılmıştır. Bu örgütlenme bugün, parti temsilcilikleri hariç, tam 46 ile ulaşmış bulunmaktadır. Kaymakamlıkların siyasi partiler yasasını gereği gibi uygulamamalarından dolayı dışarıda tutularak hesaplanan 46 il, aynı zamanda, Millet Vekili seçimlerine katılabilme hakkını elde ettiğimiz illerdir. Bunun yanında Türkiye İşçi Partisi Senato seçimlerinin yapılacağı 22 ilden 16'sında da senato seçimlerine katılma hakkını elde etmiş durumdadır.

Şimdiye kadar topluca açıklanmamış olan Türkiye İşçi Partisi örgütlerinin bulunduğu iller ve ilçeler aşağıdadır. Partilerin aday yoklama seçmen kütüklerinin verildiği 13 Nisan 1977 tarihi itibariyle çıkarılmış olan aşağıdaki liste, 2 yılda Türkiye İşçi Partisi'nin ulaştığı örgütlenme düzeyini göstermektedir :

Adana, Afyon, Ağrı, Amasya, Ankara, Antalya, Aydın, Balıkesir, Bilecik, Bolu, Bursa, Çorum, Denizli, Diyarbakır, Edirne, Erzurum, Eskişehir, Gaziantep, Giresun, Hatay, İçel, İstanbul, İzmir, Kars, Kayseri, Kocaeli, Konya, Kütahya, Malatya, Manisa, K. Maraş, Mardin, Muğla, Muş, Nevşehir, Niğde, Ordu, Sakarya, Samsun, Sivas, Tekirdağ, Tunceli, Urfa, Uşak, Yozgat, Zonguldak.

Bu iller çevresindeki ilçe örgütleri listesi de şöyledir :

Adana : Merkez ilçe, Kadirli

Afyon : Emirdağ ilçesi, Sandıklı

Ağrı : Tutak

Amasya : Merkez ilçe, Göynücek, Gümüşhacıköy, Merzifon, Suluova, Taşova.

Ankara : Merkez ilçe, Altındağ, Çankaya, Yenimahalle, Ayaş, Bala, Beypazarı, Çamlıdere, Çubuk, Delice, Elmadağ, Güdül, Haymana, Kalecik, Keskin, Kırıkkale, Kızılcahamam, Nallıhan, Polatlı, Sulakyurt, Şereflikoçhisar.

Antalya : Merkez ilçe

Aydın : Nazilli

Balıkesir : Bandırma

Bilecik : Bozüyük

Bolu : Düzce

Bursa : Merkez ilçe, Gemlik, İnegöl, İznik, Karacabey, Keles, Mudanya, M. Kemal Paşa, Orhaneli, Orhangazi, Yenişehir.

Çorum : Merkez ilçe, Alaca, Boyat, İskilip, Kargı, Mecitözü, Ortaköy, Osmancık, Sungurlu.

Denizli : Merkez ilçe, Acıpayam, Buldan, Çal, Çameli, Çardak, Çivril, Güney, Kale, Sarayköy, Tavas.

Diyarbakır : Merkez ilçe

Edirne : Merkez ilçe, Erez, Havsa, İpsala, Keşan, Lalapaşa, Meriç, Uzunköprü

Erzurum : Karayazı

Eskişehir : Merkez ilçe, Çifteler, Mahmudiye, Mihalıççık, Sarıcakaya, Seyitgazi, Sivrihisar

Gaziantep : Merkez ilçe, Araban, İslahiye, Kilis, Nizip, Oğuzeli, Yavuzeli

Giresun : Merkez ilçe, Bulancak

Hatay : Antakya, Altınözü, Dörtyol, Hassa, İskenderun, Kırıkhan, Reyhanlı, Samandağı, Yayladağı

İçel : Merkez ilçe, Anamur, Erdemli, Gülnar, Mut, Silifke, Tarsus

İstanbul : Adalar, Bakırköy, Beşiktaş, Beykoz, Beyoğlu, Eminönü, Eyüp, Fatih, Gaziosmanpaşa, Kadıköy, Kartal, Sarıyer, Şişli, Üsküdar, Zeytinburnu, Çatalca, Silivri, Şile, Yalova.

İzmir : Merkez ilçe, Karşıyaka, Bayındır, Bergama, Bornova, Çeşme, Dikili, Foça, Karaburun, Kemalpaşa, Kınık, Kiraz, Menemen, Ödemiş, Seferihisar, Selçuk, Tire, Torbalı, Urla

Kars : Ardahan

Kayseri : Merkez ilçe, Develi

Kocaeli : Merkez ilçe, Gebze, Gölcük, Kandıra, Karamürsel.

Konya : Ereğli, Seydişehir

Kütahya : Merkez ilçe, Altıntaş, Domaniç, Emet, Gediz, Simav, Tavşanlı

Malatya : Merkez ilçe

Manisa : Merkez ilçe, Akhisar, Alaşehir, Demirci, Gördes, Kırkağaç, Kula, Salihli, Sarıgöl, Saruhanlı, Selendi, Soma, Turgutlu

K. Maraş : Pazarcık

Mardin : Cizre

Muğla : Merkez ilçe, Bodrum, Datça, Fethiye, Köyceğiz, Marmaris, Milas, Ula, Yatağan.

Muş : Merkez ilçe

Nevşehir : Hacıbektaş

Niğde : Merkez ilçe, Aksaray, Bor, Çamardı, Ortaköy, Ulukışla

Ordu : Merkez ilçe

Sakarya : Merkez ilçe

Samsun : Merkez ilçe

Sivas : Yıldızeli

Tekirdağ : Merkez ilçe, Çerkezköy, Çorlu, Hayrabolu, Malkara, Muratlı, Saray, Şarköy

Tunceli : Merkez ilçe, Ovacık

Urfa : Siverek

Uşak : Merkez ilçe, Banaz, Eşme, Karahallı, Sivaslı, Ulubey

Yozgat : Yerköy

Zonguldak : Karadeniz Ereğlisi.

İkinci Yılında
TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ

Nihat Sargın
Genel Sekreter

Partimizin ikinci kuruluş yıldönümünü yoğun seçim çalışmalarımız arasında kutluyoruz. Türkiye İşçi Partisi 1977 genel seçimlerine katılmaktadır.

Yalnızca bu cümle bile, Partimizin iki yılda eriştiği aşamayı somutlaştıran yeterli bir kanıt olabilir.

Erken seçim kararı ile birlikte yasal olanaklar, Partimizin kitlelere seslenebilmesi için yeni ufuklar açmış, radyo ve televizyonda diğer yedi burjuva partisi arasında Türkiye İşçi Partisi'nin, işçi sınıfımız ve emekçi yığınların hak ve çıkarlarını savunan, bilimsel sosyalist çözümlemelere dayalı gür sesi burjuvaziyi çileden çıkaracak biçimde kulaklarda yankılanmaya başlamış bulunuyor. 1969'dan bu yana süregelen dokuz yıllık ayrılık artık sona erdi. 1977 genel seçimlerinde işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olan Partimiz işçi ve emekçi yığınların temsilcisi ve sözcüsü olarak hak ettiği onurlu yerini almaktadır. Bunu ancak, Partimiz başarabilirdi, başardı da.

Başlıbaşına bir başarı, hem de yeni, ileri adımların, daha büyük yeni başarıların bir muştusu olan bu başarının elde edilmesi elbette kolay olmadı. Bugün şöyle geriye doğru bir bakıp, geçirdiğimiz iki yılı anımsadığımız zaman gördüğümüz, bir an bile durup dinlenmek bilmeyen yoğun bir mücadele süreci ve mücadeleyi hergün yeni aşamalara eriştirme, hergün yeni bir mevzi kazanma azim ve kararlılığının ifadesi olmaktadır.

Bırakalım ilk yılı, yalnızca geçen kuruluş yıldönümümüzden bu yana belli başlı kilometre taşları durumundaki çalışmaları bir kez daha hatırlayalım yeter :

1 Mayıs 1976! Dünya işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü ve Partimizin birinci kuruluş yıldönümü toplantısı, İstanbul Spor ve Sergi Sarayındaki o görkemli aydınlık gece, o güne kadar yapılan çalışmalarla varılan aşamayı en görmek istemeyen gözlere bile gösterecek kadar somutlaştırıyordu. Ama burada kalınmadı. Yurdumuzun en büyük üç ilinde arka arkaya düzenlenen «Şili Halkıyla Dayanışma Geceleri», Partimizin ve temsil ettiği işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin, dünya işçi sınıfı ve emekçileriyle faşizme karşı kardeşçe dayanışmasını en anlamlı biçimde simgelediği kadar, düzenlilik ve görkemiyle ve sanata devrimci yaklaşımla da uzun yıllar belleklerden silinmeyecek gösteriler olmuştu.

Yaz ayları örgütlenme kampanyası ve onu geniş ölçüde finanse eden bağış kampanyası ise bugün eriştiğimiz durumu daha o zamandan garantiye almış, ilk yıl büyük kentlerimizde kazanılan sağlam üslerden hareketle örgütümüz kısa sürede sanayi bölgelerinden kırsal kesime doğru büyük sıçrama göstermiş, yüzlerce yeni yerel örgüt ve bin yeni üye Parti bünyesine katılmıştı.

Daha sonra kuruculuk dönemini sona erdiren kongreler ve nihayet Büyük Kongremiz ve asıl, ilerde araştırıcıların üzerinde uzun uzun duracağı muhakkak olan kongre kararları... Bugüne böyle gelindi.

Parti'nin doğrudan ve dolaylı yayınları bugün bir kitaplığı doldurabilir. Elimizdeki «Çark Başak» bir yaşını çoktan aştı. Partili ve çok yakın sempatizan on bini aşkın okuyucusuna Parti görüş ve haberlerini doğrudan ulaştırmakta. Yılbaşında yayın yaşamına başlayan «Yurt ve Dünya», taraftar veya karşıt görüşte olsun, herkesin ittifakla kabul zorunda kaldığı üzere Türkiye'nin hem en ciddi, hem en çok okunan inceleme ve araştırma dergisi olarak 1 Mayısta 500 küsur sayfalık kaynak kitap durumundaki ilk cildini tamamlıyor. Parti'nin temel belgeleri olan Program - Tüzük ise dördüncü baskısı için matbaada. Baskı sayısı yüzbinlere varan süreli süresiz dolaylı yayınlar da muntazaman yayınlanıp en çok aranan, sözü edilen kitap ve dergiler olmaya, yurt ve dünya sorunlarının bilimsel sosyalist çözümlemelerini, Parti haber ve görüşlerini geniş kitlelere aktarmada yardımcı olmaya devam ediyor. Bütün bunları ancak Türkiye İşçi Partisi başarabilirdi, başardı da.

Üye sayımız, kurucu kuruldaki bileşimini aynen koruyarak muntazaman artıyor. Adaylık süresi sona erenlerin üyeliklerini kesinleştirme işlemleri Başkanlık Kurulu'nun haftalık toplantılarının değişmez gündem maddesi durumunda. Kuruluştan iki yıl ancak geçtikten sonra bugün 46 ilde yüzlerce yerel örgütten ve başta işçiler olmak üzere toplumun değişik katmanlarından ve yurdun her yöresinden binlerce üyeden oluşan bir parti durumundayız. Militan kadrolarımızın dağıtacağı bir bildiri için milyon sayısı az geliyor, afiş için ise yüzbinler yetmiyor. Son örneğini «Sosyalizm bayrağını Meclise dikelim» afişinde gördük; örgütümüz bulunan bütün kentler bir gece içinde Çark Başaklı afişlerle nasıl süslenip donandı. Karşıtlarımızın bundan ne kadar tedirgin olduğunu ise üzerlerini örtmeye çalışan zavallıca gayretler ile resmi görevlilerin kazıma girişimleri ortaya koyuyor.

Bütün bunları ancak Türkiye İşçi Partisi yapabilirdi, yapıyor da. Bu başarıları daha da değerli kılan başka bir neden de var: Hepsinin de akla gelebilecek bütün engelleme, önleme, durdurma girişimlerine karşın elde edilebilmiş olması.

Gerçekten, gözaltına alınmaktan hapsedilmeye, kendilerine zor kullanılmaktan, kurşunlanmaya kadar her çeşit baskı denendi. Süreli yayınlarımızın sorumlusu arkadaşlar haklarında açılan davaların sayısını unuttular. Bütün bu girişimlerde ileri sürülen gerekçeler ise ancak gülünç olarak nitelenebilir. Son olarak Parti'nin seçim afişlerini asan üyelerimizin siyasi polisce gözaltına alınıp kendilerine zor kullanılmalarının nedeni İçişleri Bakanı tarafından açıklandı: Kentlerin ve tarihi abidelerin görünümü bozuluyormuş. Seçim yasalarında maddeler arayıp bulunamayınca arkasına sığınılmaya çalışılan sözde gerekçe işte bu. Üsküdar'da Parti binasının yakılmasını protesto etmek üzere bildiri dağıtırken kurşunlanıp dalağı alınan bir arkadaşımız ise daha hastaneden yeni çıktı.

Partililer bütün bu girişimlerle, yasa dışı tertip ve engellemelerle karşılaşacaklarını biliyorlar. Burjuvazinin ve onun temsilcisi iktidarın, başı sıkışınca yasal görünümünü, antidemokratik kimliğinin üzerindeki demokrasi örtüsünü fırlatıp atacağının bilincindeler. Bunu bilerek davranıyorlar; ama yasal olanaklarımızı sonuna kadar kullanmakta kararlı olduğumuzu iktidar da biliyor, o da bunun bilincinde. Yalnız, Parti-

— çalışma ekipleri, parti yapısının temel taşlarıdır. —

mizin gelişmesini engelleme, set çekme girişimleri burjuva iktidarının emrindeki görevlilerle ve vurucu kuvveti durumundaki faşist beslemeleriyle sürdürülen bu kaba, ilkel, zora dayalı çabalardan ibaret değil. Bunun dışında sureti haktan, aynı saflardaymışız gibi görünerek yapılan nice oyunlar, sinsice tertiplerle de karşılaştık kuruluşumuzdan bu yana. Partimizi çemberlemek, dayanak noktalarına budayabilmek için elden gelen esirgenmedi şimdiye kadar. Bugün faşist komandolarla arasında kıl payı kalmış olan bir avuç sapkın ile birlikte nice ilerici, devrimci geçinenler de her hareketimizde karşımıza dikilmeye çalıştı. Afişlerimizi örtmekten tutun da, Şili'li sanatçı arkadaşlarımızın Türkiye'ye gelişlerini önlemek için gösterilen yoğun çabalara, TİP'li militanları türlü tertiplerle sendika yöneticiliğinden fabrika temsilciliğinden, hatta işten attırmaya kadar varan gayretlerle karşılaştık son iki yılda. Tabela partilerinin demeçlerini sütunlarında baş köşeye oturtanlar, açık oturumlara, toplantılara mutlaka hepsini birden çağıranlar, seri röportajlarda aynı biçimde davranmak isteyenler hep şunu gerçekleştirmeye çalışıyordu; solu bölünmüş, parçalanmış göstererek Türkiye İşçi Partisi gerçeğini gözlerden gizleyebilmek... Yüksek Seçim Kurulu'nun seçimlere katılacak partileri açıklayan kararı solu kimin temsil ettiğini apaçık ortaya koyunca bile uğraşlarından vazgeçmediler. Önce Partimizde bölünmeler olduğu, dedikodusunu yaymaya çalışmışlardı, tutmadı; Büyük Kongremiz böylesi ham hayal ve umutlara gerçeğin kesin darbesini vurdu. Daha sonra seçimler yaklaşınca ve Partimizin seçimlere katılacağı anlaşılınca bu seçimlerde CHP'yi desteklemenin tek sosyalistçe tavır olduğu iddiası ortaya atıldı. Katılmamız önlenemeyince de Türkiye İşçi Partisi'nin son anda seçimlerden çekileceği dedikodusu tezgâhlandı. Velhasıl Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlerdeki başarısını gölgeleyebilmek, hiç değilse birkaç oy eksik almasını sağlamak için ne mümkünse yapılıyor. Kim bunlar? Keskin devrimci lâfazanlığın gerisinde sosyalist bir partinin, bir işçi sınıfı partisinin kurulup geliştirilmesi görevini bilinmeyen ileri bir tarihe ertelemek niyetindeki «ilerlemeci» lerden tutun da, sendika aristokrasisine bel bağlayanlara, zinde kuvvetler övgücülüğünden CHP hayranlığına geçmiş, sorarsanız kendilerini sosyalist diye nitelemekte tereddüt etmeyecek «ilerici» lere kadar değişik ad ve sıfatlatla ortaya atılmış, ama anti - parti tavrı değişmeyen, tam politik anlamıyla bir sürü küçük burjuva. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların kafalarını karıştırmak, ortalığı bulandırmakta birbirleriyle yarış halindeler. Bugün oylar bölünmesin iddiasıyla, yarın bambaşka bir gerekçe ile ama aynı tutumda devam edecekleri kuşkusuz.

Bugüne bütün bunlarla da uğraşarak, etrafımızda yaratılmak istenen çemberi kıra kıra gelindi. Onun için anlamı ve değeri daha büyük.

Aslında Türkiye'de sosyalist mücadelenin geçmişi oldukça eskilere dayanmakla birlikte, işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketi bu küçük burjuva kökenlilerin sınıfsal kaypaklığından, küçük burjuva sosyalizminden bütünüyle kurtulmuş, arınmış değildi bugüne kadar. Geçen dönem Türkiye İşçi Partisinin 4 cü Büyük Kongre kararları bu yolda atılmış en önemli adımdı; fakat 12 Mart dönemi kararların uygulanmasını önledi.

12 Marttan işçi sınıfımız ve emekçi yığınların daha bilinçlenmiş olarak çıkmış bulunması yeni dönem Türkiye İşçi Partisinin, işçi sınıfı sosyalizmine dayalı olarak kurulup gelişmesine olanak verdi. Parti dışında halâ kendini sosyalist, hatta bilimsel sosyalist sayanlar vardı ama, gerçek konumları olan küçük burjuva sosyalizmi ile Parti arasındaki ayrım giderek daha belirginleşiyordu. Yollar ise çoktan ayrılmıştı.

1977 seçimlerinde takınılacak tavır karşısındaki ayrılık, birkaç iyi niyetli istisna dışında Partimiz ile bu çevreler arasında görünse de, gerçekte işçi sınıfı sosyalizmi ile küçük burjuva sosyalizmi arasındaki kesin çizgiyi de ortaya koydu, ayrımı netleştirdi. Bir bakıma yararlı da oldu. Bu seçimlerde belki bazı oylarımıza ve bu oyların sahiplerine menfi etkisi olabilir, ama ayrımdaki bu netliğin yararını ilerde daha büyük ölçüde göreceğiz.

Evet, bugüne ulaşmak kolay olmadı. Bunu ancak Türkiye İşçi Partisi başarabilirdi, başarıyor da.

1 Mayıs dünya işçilerinin birlik ve dayanışma gününde işçi sınıfı sosyalizmine dayalı olarak kararlı ve tutarlı, kesin ve yalın yeni başarılara doğru ilerleyen Partimize ve Partililere selâm.

1 Mayıs'ın anlamı

«Baştarafı 1. sayfada»
bağlıdır. Tüm sömürülen, ezilen kitlelerin; demokratik hak ve özgürlüklerin; ulusal bağımsızlık ve çıkarların güçlü, tutarlı, yılmaz savunucusu işçi sınıfıdır. Egemen sermaye sınıfları, büyük burjuvazi, ulusal çıkarlar ve milliyetçilik maskesi altında kendi sınıfsal çıkarlarını gözetir ve korurlar. Bunun için de sınıfsal hesapları uğruna ulusal bağımsızlık, ulusal egemenlik ve çıkarlardan ödün verirler. Emperyalizmle işbirliğine girerler. İşçi sınıfı ise kâr peşinde değildir; emperyalizmle, yabancı sermaye ile paylaşacak çıkarları yoktur. İşçi sınıfının amacı yabancı ve yerli sermaye sömürüsünden, baskılarından kurtulmaktır. Bu çifte sömürü ve baskılar kalktığında, tam bağımsızlık gerçekleşecek, tüm sömürülen, ezilen halk kitleleri özgürlüğe, insanca bir düzene kavuşacaktır. Bunun için işçi sınıfı gerçek yurtseverdir; yurtseverlik işçi sınıfının başta gelen temel niteliklerinden biridir.

İşte Türkiye İşçi Partisi, bu enternasyonalizm ve yurtseverlik bilinci ve bu bilincin verdiği mücadele azmi içinde 1 Mayıs 1975 günü kuruldu. Bugün de aynı bilinçle 1 Mayıs işçi bayramını ve Partimizin ikinci kuruluş yıldönümünü kutluyoruz. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemizi tüm engelleri aşa aşa tüm gücümüzle sürdüreceğimize andiçiyoruz.

Yaşasın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemiz!

Yaşasın işçi sınıfımız, emekçi halkımız!

Yaşasın işçi sınıfı enternasyonalizmi!

Selam dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine!

her işyerinde bir çalışma ekibi, her köyde bir çalışma ekibi

Domuzlar Körfezi, Küba işçi ve emekçilerinin ikinci zaferi

Küba işçi ve emekçileri, 19 Nisan 1961'de Domuzlar Körfezinde ABD Emperyalizmini bir kez daha yenilgiye uğrattı.

Herşey 5 Şubat 1960'da Mikoyan'ın Havana'da iki ülke arasında son derece geniş kapsamlı bir ticaret anlaşması imzalamasıyla başladı. Küba ordusu ve milisler en modern silahlarla donatılıyordu. 4 Mart'ta cephane yüklü La Coubre adlı Fransız şilebi Havana limanında havaya uçuruldu. CİA'nın marifetiydi bu. Politik durum birdenbire gerginleşmişti. Amerika bu arada teknik yardımı da kesme kararı aldı. Küba buna 11 Mayıs'ta Sovyetlerle Ada'nın sanayileşmesine yönelik yeni ve geniş kapsamlı bir anlaşmayla karşılık verdi. Amerikan şirketleri Sovyet petrolünü rafine etmeyi reddedince de Küba Devrim Hükümeti Texaco', Standart Oil ve Shell'e el koydu. Amerikan senatosu 5 Temmuz'da Küba'dan şeker alınmasını yasakladı. Küba bunu ülkedeki Amerikan mallarına el koyarak cevapladı. Bunu Ağustos'ta tüm Amerikan kuruluşlarının millileştirilmesi izledi. Eylül'de Kübanın Amerikan baskısıyla Latin ülkeleri örgütü (OEA) den çıkarılmasıyla iki ülke arasında ipler tamamen koptu. Amerikanın Havana'da bulunan sembolik diplomatik misyonu 1961 Ocak ayının sonunda Kübayı terketti.

Küba eğlence, kumar ve fuhuş adası niteliğini yitirince zevki sefa düşkünü Amerikalıların gözünden düşmüştü. Ama, Pentagon ve CIA gelişmelere aynı gözle bakmıyordu. Okları emperyalizmin canevine yönelmiş çelik bir yay gibiydi artık Küba... Üstelik Amerikanın gözüyle kötü bir örnekti. Jose Marti'nin yaktığı ateş şimdi Küba'da yeniden parlamaya başlamıştı. Latin Amerikanın uçsuz bucaksız pampalarına sıçrayabilirdi. Bunu göze almak mümkün değildi. Yanki emperyalizmi özel avlanma sahalarının ham madde zenginliklerinin yerli halkların eline geçmesine asla rıza göstermezdi. Fidel Castro'nun sosyalist rejimini kuvvet kullanarak yıkma planı, kod adıyla «Balık Harekatı» Eisenhower yönetimi sırasında hazırlandı. Binlerce anti - Kastroist zengin çocuğu ya da paralı asker Guetamala'nın Peten adlı ormanında ya da Nikaragua'da Amerikan subaylarının denetiminde sıkı eğitime tabi tutuluyordu. Washington sadece lojistik ve hava desteğini sağlayacaktı. Harekatın koordinasyonu soğuk savaşın ağababası Foster Dulles'in başkanı bulunduğu ünlü CIA tarafından yüklenilmişti. CİA 1954 yılında Guetemala harekâtını hazırlamış ve başarıyla sonuca ulaştırmıştı. Guetemala'ya müdahale planının adı «Marter Plan» dı... Küba'ya yapılması kararlaştırılan müdahalenin vaftiz adı ise «Must Go» «Gitmesi gerek» olarak kondu. Teknik aynı teknikti. Her iki müdahalede de «göçmenler» kullanılacaktı.

1961 yılının Ocak ayı sonunda Beyaz Saraya yerleşen John Fitzgerald Kennedy «Must Go» planı hakkında uzmanların görüşünü almayı kararlaştırdı. Dış İşleri bakanlığı askeri müdahaleye karşıydı. Pentagon, CIA ve Başkanın beyin takımı arasında yer alan uzmanlar büyük bir çoğunlukla müdahaleden yana olduklarını açıkladılar. 1954 Haziranında Guetemala'ya karşı girişilen saldırıyı Washington'un ülkenin Atlantik limanı Puerto Barrios'a Çekoslovak silahlarıyla yüklü şileplerin yanaşmakta olduğu açıklaması öncelemişti. 1961'de, Domuzlar Körfezi saldırısı Havana'ya 180 jet uçağının geldiği haberiyle haklı gösterilmeye çalışılacaktı. Haber tabiatıyla gerçek dışıydı. Bütünüyle bahaneden ibaretti. Saldırının günü 17 Nisan olarak saptandı. Miami'deki çeşitli anti - Kastroist örgütlerin gevezelikleri Nikaragua ve Guetemala'daki koşulların açık seçik olması nedeniyle Castro müdahale tarihinden tamamen haberliydi. Ne var ki çıkartmanın nereden yapılacağı bilinmiyordu. Küba halkı, hazırlıklı ve kararlı Havana duruşmasından ders almayan satılmışları bekliyordu. Amaç, daha önce de belirttiğimiz gibi köprübaşı tutmak ve orada tezelden anti - Kastroist geçici bir hükümet kurmaktı. Böylece yoğun ve doğrudan bir Amerikan müdahalesinin ortamı ve bahanesi hazırlanmış olacaktı.

17 Nisan 1961 sabahının 2 sinde satılmışlar ordusunun 1350 kişilik bir ihanet kontenjanı yabancıların parası, pulu, tankı topu, uçağı, silahıyla özyurtlarını istilaya giriştiler. İlk saldırı 200 kadar yurtsever milisin akıl almaz derecede inatçı direnişi, le yerinde mıhlanıp kaldı. 200 yurtsever milis asıl kuvvetler yetişene dek savaştılar. Milislerden kurtulan olmadı. 200'ü de devrim ve bağımsızlık yolunda toprağa düştüler. Küba halk ordusu çok geçmeden yıldırım hızıyla Praya Gizon bölgesinde belirdi. 48 saatta ihanetin istila ordusunun beli kırılmıştı. Yüzlercesi utanç verici bir biçimde ölüp gitti. Yüzlercesi de esir düştü. 19 Nisan'da Küba halkı ve dünyanın tüm demokratları zaferi kutluyordu. Adlai Stevenson Birleşmiş Milletlerde Küba Dış İşleri Bakanı Raun Roa konuşurken utanç terleri döküyordu. Dünya kamuoyu bütünüyle «müdahelenin» ve Amerikanın bu çılgın serüvendeki utanç verici rolünü büyük kitle gösterileriyle suçluyordu.

Harekatı Küba'daki durumu gerçeklere göre değil, kendi gönüllerinde yattığı biçimde değerlendiren Pentagon ve CIA yetkilileri, yanılgılarını işlerini kaybederek ödediler. Ama bu görüntüden ibaretti. Asıl kaybeden düpedüz Amerikanın başı bozuk saldırgan politikasıydı. Bununla birlikte tam bir fiyaskoyla sonuçlanan ve Amerika'ya büyük prestij kaybettiren Domuzlar Körfezi serüveni Kennedy yönetimini Küba politikasını yeniden gözden geçirmeye yöneltecekti. Ama bu çoklarının sandığı gibi Kennedy çevresinde oluşturulan liberal imaja uygun doğrultuda olmayacaktı. Kennedy Kübayı çökertme planından asla vazgeçmiş değildi. Sadece taktik değiştiriyordu. Bu kez yıpratma savaşı denenecekti. Ekonomik, politik, askeri ve psikolojik abluka Amerikan emperyalizminin yeni silahını teşkil ediyordu. Küba 1960'dan günümüze utanmasız sürdürülen ablukanın yarattığı aşılmaz güçlüklere büyük bir cesaret, harikulade bir inatla karşı koymuştur. Abluka, sonunda, Küba'yı çökertemediği gibi Küba'nın sosyalist dünyaya daha da fazla yaklaşmasına neden olmuştur. Sosyalist dünyanın, yaşamın hemen her kesimine yönelik yoğun ve geniş kapsamlı yardımı Küba'nın ekonomik, askeri ve kültürel alanlarda büyük aşamalar yapmasına, giderek her alanda kalkınmasına yol açmıştır. Hızlı bir kalkınma temposu içinde geleceğe daha da büyük umutlarla bakan, sosyalizm uygulamasında önemli evreleri aşmaya yönelen, uluslar arası planda apayrı bir prestije sahip bulunan bugünkü Küba'nın çevresinde oluşturulan yapay çember de yavaş yavaş tarihe karışmaktadır.

Latin Amerika Devletleri Örgütünde yer alıp Küba'yı çember altına alan ülkelerin çoğu Küba'yla ilişkilerini düzeltmişlerdir. Bir bölüğü de kendisini buna hazırlamaktadır. Hatta bazı uluslararası örgütlerdeki yumuşak tutumuna bakılırsa, yakın bir gelecekte bizzat Amerikanın da Küba'yla yeniden, kuşkusuz bu kez karşılıklı, eşit hak ve çıkarlara saygılı olarak, ilişki kurması pekala mümkündür. Devrimler, temelde birbirlerine çok benzemektedir. Küba devrimi de, tıpkı büyük Ekim Devrimi gibi güçkoşullar altında oluşmuş, yine güç koşullar altında düze çıkmıştır. İçte ihanetler, içle dışın birlikte planladıkları ihanetler, silahlı iç ve dış saldırılar politik, ekonomik, askeri, kültürel, ideolojik ablukalar, baskılar devrimlerin değişmez başbelaları olmuşlardır. Öte yanda devrimler de dünden bugüne oluşan toplumsal patlamalar da değildir. İnsanın yaşama tutkusu, yaşama ihtiyacı sayılan devrimler büyük tarihsel birikimlerin sonucudur. Küba devriminin temelinde de böylesine birikimler yatmaktadır.

ÇARK BAŞAK • Türkiye İşçi Partisi Merkez Yayın organı • Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına Behice BORAN • Sorumlu yazı işleri müdürü: Nurdan ORPEN • 15 günde bir yayınlanır • Yönetim yeri: TİP Genel Merkezi, Nur'u Ziya Sok. 17/5 Tünel - İSTANBUL Tel: 45 92 01 • Abone: 24 sayı için 35.— TL. Yurtdışı: 70.— TL. • Dizgi - Tertip: Başaran Matbaası — Tel.: 26 43 09 • Baskı: Ufuk Matbaası